

TWO Chapter 531 การสู้รบอันดุเดือดที่ด่านกู่ยผิง

ไถอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 22

ณ ด่านกู่ยผิง

ภายใต้แสงแดดยามเช้า กองกำลัง 80,000 นาย ของ กองทัพพันธมิตร เดินทัพเข้ามาด้วยความมั่นใจ

ด้านหน้าด่านกู่ยผิง เป็นเส้นทางยาวและแคบ แล้วมันยังคง เคี้ยวไปมาอีกด้วย ทหาร 80,000 นาย จึงจัดขบวนทัพเป็น กองร้อย ยืดยาวออกไปหลายกิโลเมตร ถ้าใครมองออกไป พวกเขาจะมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดของมัน และคลื่นสุดด้านนี้ยัง แผ่แรงกดดันอันหนาแน่นออกมาอีกด้วย

กองกำลังนี้ดูเหมือนกับมังกรดำที่กำลังเลี้ยวผ่านช่องเขาเข้ามา

เมื่อมองออกไป ทุกคนที่พบเห็นจะรู้สึกหวาดกลัว

ที่ด้านหน้าขบวนทัพ เต็มไปด้วยทหารโล่ดาบ พวกเขาจะทำหน้าเป็นกองกำลังหลักในการโจมตีด้าน หลังหลังของพวกเขาเป็นทหารธนูและหน้าไม้ โดยจะทำหน้าที่เป็นกองกำลังสนับสนุน

เนื่องจากเส้นทางที่คับแคบของช่องเขา กองทัพพันธมิตรจึงไม่สามารถนำอาวุธปิดล้อมขนาดใหญ่เข้ามาได้ พวกเขาสามารถนำปืนได้ก็แค่กำแพงเท่านั้น นอกจากนั้น ก็มีเครื่องกระทุ้งอีกบางส่วน

ด้านหลังสุดเป็นกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 10,000 นาย

ที่กลางขบวนทัพ มีขุนพลวัยกลางคนที่กำลังมองออกไป เขา ดูเด็ดเดี่ยวและมั่นใจในตัวเองอย่างมาก เขาสวมชุดคลุมสีแดง, ชุดเกราะสีเงิน และหมวกเกราะสีดำ นอกจากนี้ เขายัง ซ้อมม้าศึกที่ดูพิเศษด้วย

ขุนพลวัยกลางคนผู้นี้ เป็นผู้บัญชาการกองกำลัง ที่ได้รับ มอบหมายให้มาโจมตีด้านซ้าย และเขายังเป็นผู้บัญชาการ กองทัพพันธมิตรทั้งหมดอีกด้วย เขาเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง จากยุคเลียดก๊ก-หลิน

หลินเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงของแคว้นเจ้าในยุคเลียดก๊ก ร่วมกับไป๋ฉี, เหลียนผอ และหวังเจี้ยน พวกเขาเป็นขุนพลทั้ง

สิ่งที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในยุคเลียดก๊ก ในระหว่างสงครามซาง
ผิง หลี่มู่ยังเป็นเพียงนายทหารที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ที่อยู่
ชายแดนทางเหนือของแคว้นเจ้าเท่านั้น

เขาแสดงทักษะของเขาให้ทุกคนได้เห็นในช่วงท้ายของยุค
เลียดก๊ก

หลี่มู่ออกรบครั้งแรกที่ทางเหนือของแคว้นเจ้า ในการ
เผชิญหน้ากับเผ่าสีอิ่งหนู หลังจากนั้น เขาก็ได้เผชิญหน้ากับ
แคว้นฉิน และเขาได้สร้างความเสียดาวย่ำแย่ให้กับกองทัพ
แคว้นฉินที่เมืองยี่อ๋าน

ในปี **229** ก่อนคริสตกาล แคว้นฉินได้ไล่บี้นั้ความสัมพันธ์
ระหว่างอ๋องแห่งแคว้นเจ้าและหลี่มู่ จนทำให้อ๋องแห่งแคว้น
เจ้ายึดอำนาจจากกองทัพกลับคืน และประหารหลี่มู่หลังจากนั้น

ผู้ที่บ่มเพาะเมล็ดความบาดหมางนี้ก็คือ หวังเจี้ยน

พร้อมกับการปรากฏตัวของหลี่มู่ ตอนนี้ ขุนพลที่มีชื่อเสียง
มากที่สุดในยุคเลียดก๊ก ได้ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดารครบ
แล้ว ไปจีงรักภักดีต่อดินแดนซานไห่, หวังเจี้ยนยังทำงาน
ภายใต้ราชวงศ์ฉิน, เหลียนผองจอยู่ภายใต้ตี่เฉิน, สำหรับห
ลี่มู่ ลอร์ดของเขายังคงเป็นปริศนา

ที่พอจะรู้ก็คือ ลอร์ดของเขาเป็นหนึ่งในลอร์ดของกองทัพ
พันธมิตร

ด้วยการมีขุนพลชั้นยอดเช่นนี้ ไม่แปลกเลยที่กองทัพ
พันธมิตรจะสามารถยึดครองครึ่งหนึ่งของจังหวัดกู่ยหลินได้

ในเวลาสั้นๆเพียง **3** วัน และพวกเขาก็ไม่พบเจออุปสรรคใดๆ
ที่เป็นปัญหาเลย

ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า ในการเดินทางไปทั่วจังหวัดกຸ້ຍหลิน
พวกเขาจะต้องใช้เวลาราว **3-4** วัน เนื่องจากจังหวัดกຸ້ຍหลิน
มีระยะเหนือ-ใต้ค่อนข้างแคบ แต่มีระยะตะวันออก-ตะวันตก
ค่อนข้างยาว

หลี่มู่มองไปยังด้านที่อยู่ระยะไกล แลเขากำลังคิดอย่างลึกซึ้ง

ฉากตรงหน้ามันเกินกว่าที่เขาคาดการณ์เอาไว้

ประการแรก หลี่มู่ไม่คิดว่าจะมีกองกำลังที่มีกำลังพลจำนวน
มากอยู่ภายในด่าน เหตุผลหลักก็เพราะ ประเทศไท่ผิงได้ยอม
จำนนไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นดินแดนซานไห่หรือกองทัพประเทศ

ไต่ผิง พวกเขาต่างก็ไม่มีความเป็นมามากนักที่จะต้องส่ง
ทหารมาประจำการที่ด่าน

ถ้าพวกเขามีกำลังพลจำนวนมาก เหตุใดพวกเขาถึงไม่เข้าไป
ในจังหวัดก๋ຸยหลิน?

ทั้งหมดนี้ยังลึกลับสำหรับเขา

ไม่ว่าอย่างไร แผนการและความคิดของโอหยางโซว ไม่ใช่สิ่ง
ที่ใครจะคาดเดาได้ง่ายๆ

ประการที่สอง หลี่มู่ไม่ได้คาดหวังว่า ศัตรูจะรู้ถึงการดำรงอยู่
ของพวกเขาแล้ว

ระบบข่าวกรองของดินแดนซานไห่ช่างน่าตกใจจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ หลี่มู่จึงคิดไปถึงจุดอื่นด้วย เนื่องจากศัตรูที่ด่านรู้
เรื่องของพวกเขาแล้ว มันก็เป็นไปได้ว่า กองทัพซ่านไห่ใน
จังหวัดส่านโจวก็รู้เรื่องนี้แล้วเช่นกัน

ใครจะรู้ บางที กำลังเสริมอาจจะกำลังเดินทางมาที่นี่ก็ได้

ด้วยการคาดเดานี้ การโจมตีจังหวัดกู่ยหฺลินต่อไปไม่ใช่
ความคิดที่ดีเลย เมื่อกำลังเสริมของศัตรูมาถึง หลี่มู่ไม่มั่นใจ
เลยว่าจะเอาชนะพวกเขาได้

“ดูเหมือนว่า แผนการของข้าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง
บางอย่าง”

หลิ่มู่พื้มพำ แต่การแสดงออกของเขายังคงเด็ดเดี่ยว ไม่ว่าจะ
มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นก็ตาม มันจะไม่หยุดเป้าหมาย
ทางยุทธศาสตร์ของพวกเขาได้ พวกเขาจะต้องยึดด้านกุ่มฝิง
ให้ได้!

แม้ว่าหลิ่มู่จะเก่งในการสู้รบด้วยทหารม้า แต่เขาก็มีความรู้
เกี่ยวกับการปิดล้อมอยู่บ้าง

เมื่อทั้ง 2 ฝ่าย พบกันในทางแคบ จะมีเพียงผู้แข็งแกร่ง
เท่านั้นที่จะอยู่รอด

.....
.....

ภายในด่าน, บนกำแพง

เมื่อกองทัพพันธมิตรปรากฏตัวขึ้นที่หน้าด่าน เหล่าทหารก็
เต็มไปด้วยความเกร่งขาม พวกเขาสาบานว่า จะปกป้อง
สถานที่แห่งนี้จนกว่าพวกเขาจะตาย

ในเวลานี้ เลือดของทหารคนเถื่อนภูเขาเริ่มเดือดพล่าน

ในการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาจะสู้เพื่อราชาแห่งคนเถื่อนของพวกเขา
พวกเขาจะพิสูจน์ถึงความจงรักภักดีและความกล้าหาญ
ของพวกเขา

ความพ่ายแพ้และความอัปยศในอดีต จะถูกล้างออกไปโดย
เลือดของศัตรู

คณูปการสงคราม ถือเป็นเกียรติสูงสุดของนักรบ

เสนาบดีเผ่ยจู่ ยืนอยู่ที่กลางกำแพง เขามองไปยังกองกำลัง
ขนาดใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา การแสดงออกของเขาเคร่งขรึม
กำลังพลของศัตรูมีมากเกินไปที่เขาคาดการณ์ไว้

ศัตรูมีกำลังพลมากกว่าพวกเขาถึง **10** เท่า แล้วพวกเขาจะ
สามารถปกป้องด้านได้นานเท่าใดกัน?

นอกจากด้านซ้ายฝั่งแล้ว เผ่ยจู่กังวลเกี่ยวกับด้านขวาหน้ามาก
ยิ่งกว่า

อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถจะทำอะไรกับด้านขวาหน้าได้

ในความเป็นจริง ทั้ง **2** ด้าน อยู่ห่างกันหลายร้อยกิโลเมตร

ดังนั้น เผ่ยจูจึงทำได้เพียงใช้ความพยายามอย่างถึงที่สุด ในการปกป้องและทำให้มั่นใจว่า ด้านก๊วยผิงจะคงอยู่ได้ สำหรับ ด้านชวन्हวู่ เผ่ยจูเองก็ไม่คิดจะยอมแพ้ เขาจึงไม่ได้เรียกทหาร **5,000** นาย ออกมาจากด้านชวन्हวู่

เพราะถ้าด้านชวन्हวู่ไม่มีกองกำลังป้องกันแล้ว ศัตรูก็จะสามารถเข้ายึดด้านได้โดยไม่ต้องเสียเหงื่อ จากนั้น พวกเขาก็จะเข้าไปยังจังหวัดสุ่นโจว และเข้ามาปิดล้อมด้านก๊วยผิงอย่างง่ายดาย

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็ด้านก๊วยผิงหรือด้านชวन्हวู่ เขาไม่อาจจะปล่อยให้มันล่องลอยได้ ด้านทั้งสองนี้ เป็นประตูที่สำคัญสู่ทางเหนือของดินแดนซานไห่

ในเวลา^๑ที่ประตู^๒ทั้งสองถูก^๓ยึด พวกเขาจะประสบกับ^๔ความ
สูญ^๕เสีย^๖ร้ายแรง

“หววว!”

พร้อมกับ^๑ที่เสียง^๒แตร^๓ศึก^๔ดัง^๕ขึ้น การสู้รบ^๖ก็^๗เริ่มต้น^๘ขึ้นโดย
ปราศ^๙จาก^{๑๐}สัญญาณ^{๑๑}ใดๆ

ทั้ง **2** ฝ่าย ไม่^๑เสีย^๒เวลา^๓ปลุก^๔ระดม^๕กัน^๖และ^๗กัน พวกเขา^๘ไม่ได้^๙มี
ความ^{๑๐}แค้น^{๑๑}ต่อกัน

กองกำลัง^๑ทั้งสอง ได้^๒ทำการ^๓สู้รบ^๔อย่าง^๕รุนแรง^๖ใน^๗ทันที^๘ที่^๙การ^{๑๐}สู้รบ^{๑๑}
เริ่มต้น^{๑๒}ขึ้น

เหตุผลที่เผยแพร่มีความเชื่อมั่นเล็กน้อยว่าจะสามารถปกป้อง
ด้านไว้ได้ก็เพราะ ความแข็งแกร่งของทหารคนเถื่อนภูเขาและ
เส้นทางที่คับแคบของด่าน มันไม่เหมาะสำหรับการโจมตี
ขนาดใหญ่

ดังนั้น แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะมีกำลังพลจำนวนมาก แต่
พวกเขาก็ทำได้เพียงส่งทหารเข้ามาในจำนวนจำกัด

ดังคำกล่าวที่ว่า ถ้าด่านสามารถเข้าไปได้ที่ละคน และศัตรูมี
เพียงผู้แข็งแกร่งเพียงคนเดียว แม้คุณจะมีกำลังพลนับหมื่น
มันก็ยังคงจะไร้ประโยชน์

อาจกล่าวได้ว่า ด่านมีความแข็งแกร่งที่ไม่สามารถจะปฏิเสธ
ได้

ตอนนี้ มันเป็นบททดสอบพลังต่อสู้และพลังใจของทหารคน
เถื่อนภูเขาทั้ง **8,000** นาย พวกเขาจะต้องเอาชีวิตรอด
ภายใต้ การโจมตีอย่างไม่หยุดยั้งของศัตรูให้ได้

ขณะที่พวกเขาเหนื่อยล้า จุดอ่อนของพวกเขาจะเริ่มปรากฏขึ้น
บนแนวป้องกันของพวกเขา และศัตรูก็เริ่มจะใช้ประโยชน์จาก
มัน

เสียงตะโกนแห่งการสังหารดังกึกก้องไปทั่วทั้งหุบเขา

ในทุกๆวินาที จะมีทหารล้มตายลง

กลุ่มแล้วกลุ่มเล่าของทหารกองทัพพันธมิตร ถูกส่งออกไป
หลังจากที่กลุ่มก่อนหน้านี้ล้มเหลว

ความแข็งแกร่งของทหารคนเถื่อนภูเขา ทำให้ทหารในกองทัพ
พันธมิตรตื่นตระหนก

ในแนวป้องกันของคนเถื่อนภูเขา **8,000** นายนี้ พวกเขาฝ่า
ฝนลูกศรของกองทัพพันธมิตรออกมาต่อสู้ และพวกเขาเป็น
กลุ่มต่อสู้ร้ายที่มีความสามารถในการสังหารศัตรูอย่างมี
ประสิทธิภาพอย่างมาก

ทหารเหล่านี้เย็นชา แต่ในดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วย
อารมณ์

ผู้บัญชาการของทหารคนเถื่อนภูเขา ซีฮู นำเหล่าทหารทำการ
สังหารศัตรูอย่างกล้าหาญ

ทหารคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้ เกิดมาเพื่อสู้รบ ไม่มีศัตรูคนใด
ผลักดันให้พวกเขาก้าวถอยหลังได้

ในช่วงเช้า กองทัพพันธมิตรส่งคลื่นกองกำลังออกไป 5 คลื่น
แล้ว แต่ทั้งหมดก็ยังพ่ายแพ้กลับมา ทำให้เกิดเป็นซากศพที่
กองสูงชันที่ได้กำแพง

ในทำนองเดียวกัน ภายใต้อนุญครของศัตรู ทหารคนเถื่อน
ภูเขามีกำแพง ก็สูญเสียอย่างหนัก

ทหารคนเถื่อนภูเขาแข็งแกร่งและกล้าหาญ แต่พวกเขาไม่
ยืดหยุ่นมากนัก ขณะที่ต่อสู้ พวกเขาไม่รู้วิธีการปกป้องตัวเอง
จากอนุญคร พวกเขาจึงค่อยถูกอนุญครสังหารไปที่ละนาย
ทีละนาย

ทหารคนเถื่อนภูเขาผลัดกันมาพักทีละ **1,000** นาย ใน
ด้านกุ่มผิ๊ง

เมื่อเห็นว่าเพียงพอแล้ว หลี่มู่ไม่ต้องการจะให้ทหารคนเถื่อน
ภูเขามีเวลาพัก

เขาจึงส่งกลุ่มทหารที่ยังมีพลังเต็มเปี่ยมบุกเข้าไป ขณะที่
ทหารที่หยดเรี่ยวแรงแล้วถูกเรียกกลับมา

ความเร็วในการผลัดเปลี่ยนกองกำลังนั้น รวดเร็วจนน่าตกใจ

ทหารคนเถื่อนภูเขาเพียงมีเวลาดื่มน้ำเย็นๆ เข้าไปอีกหนึ่ง
ก่อนที่ศัตรูจะปีนบันไดกำแพงขึ้นมา จนพวกเขาต้องออกไป
ต่อสู้อีกครั้ง

“พี่น้อง ฆ่า!” ซีธุกลิ้นหมั่นโจวลงไปในคำเดียว ก่อนที่เขาจะยกดาบถึงขึ้น และตัดหัวของศัตรูที่บุกเข้ามา

เลือดสดๆ ปกคลุมไปทั่วหมั่นโจวของทหารคนเถื่อนภูเขา
อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สนใจแม้แต่จะเช็ดเลือดเหล่านั้น
ออก และกลืนกินหมั่นโจวต่อไปขณะที่ต่อสู้

พวกเขาเคยชินกับเลือดตั้งแต่สมัยที่อยู่ภายใต้การปกครอง
ของซีไห่ยวแล้ว

เมื่อได้เห็นฉากดังกล่าว ทหารในกองทัพพันธมิตรต่างก็รู้สึก
สั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของพวกเขา

ศัตรูตรงหน้าพวกเขานี้ ดูไม่เหมือนกับมนุษย์เลย พวกเขาดู
เหมือนกับอสูรร้ายจากนรกมากกว่า

ตั้งแต่ก่อนที่การสู้รบจะเริ่มขึ้น พวกเขาก็หวาดกลัวอยู่แล้ว
ตอนนี้ พวกเขายังหวาดกลัวมากกว่าเดิมเสียอีก

อย่างไรก็ตาม ภายใต้คำสั่งให้โจมตี พวกเขาไม่กล้าจะหยุด
มือ

ทหารในกองทัพพันธมิตรทำได้เพียงกักดัน และบุกขึ้นไปต่อสู้
กับอสูรร้ายเหล่านี้เท่านั้น

การสังหารหมู่ครั้งนี้ ทำให้ท้องฟ้าและผืนดินกลายเป็นสีแดง

ก้อนเมฆสีแดงบนท้องฟ้าของสนามรบ ค่อยๆกลายเป็นวังวน
โลหิตขนาดใหญ่และปั่นป่วนไปมา พลั้งแห่งเลือดและกลิ่น

อาหารที่ไม่มีที่สิ้นสุด ถูกดูดกลืนเข้าไปในกระแวลคลื่นของมัน

การสู้รบครั้งนี้ เป็นการแข่งกันเวลา และเป็นการต่อสู้เพื่อพิสูจน์ความเข้มแข็งทางจิตใจของทั้ง 2 ฝ่าย

ในการเผชิญหน้ากับการโจมตีที่ไม่มีที่สิ้นสุด ทหารคนเถื่อน ภูเขาดูราวกับเป็นอสุรร้ายที่ไม่มีวันตาย ร่างกายของพวกเขาเต็มไปด้วยพลังงาน และพวกเขาไม่รู้สึเหนื่อยเลย

เมื่อท้องฟ้าค่อยๆมืดลง การแสดงออกของหลิมนึกกลายเป็นน่าเกลียดมากขึ้น

ศัตรูแข็งแกร่งกว่าที่เขาคาดเอาไว้

เมื่อมาถึงจุดนี้ หลี่มู่ก็คิดถึงศัตรูเก่าของเธอ ซึ่งก็คือ กองทัพ
แคว้นฉินอันแข็งแกร่ง

กองทัพแคว้นฉินจากก่อนหน้านี้ แข็งแกร่งเช่นเดียวกันนี้

“ข้าไม่คาดคิดเลยว่า จะมีกองทัพที่แข็งแกร่งเช่นนี้อยู่ในเขต
ทุรกันดารด้วย”

หลี่มู่ถอนหายใจ และสั่งให้ถอนกำลังพลกลับมา แล้วเตรียม
ความพร้อมสำหรับการสู้รบในวันพรุ่งนี้

หลังจากที่สู้รบมาตลอดทั้งวัน กองทัพพันธมิตรสูญเสียอย่าง
หนัก จากที่เขาประเมิน พวกเขาสูญเสียกำลังไปกว่า

25,000 นายแล้ว ส่วนกองกำลังป้องกันในด้าน สูญเสียไป
ราวครึ่งหนึ่ง

“เหลืออีก 4,000 นาย สำหรับวันพรุ่งนี้?”

ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาคาดการณ์ พวกเขาจะ
สามารถยึดด่านกุยฝิงได้ในช่วงบ่ายวันพรุ่งนี้

หลี่มู่มู่มันเป็นอย่างมาก

ดินแดนซานไห่เป็นมังกรขนาดยักษ์ที่กำลังจะเหินบิน พวก
เขาต้องสร้างบาดแผลอย่างร้ายแรงให้กับมัน ก่อนที่มันจะทัน
ได้กองปีกอออกมา

ไม่อย่างนั้น ดินแดนอื่นๆคงจะไม่สามารถอยู่รอดในภาค
ตะวันตกเฉียงใต้ได้

“แม้ว่าท่านจะเป็นมังกร ท่านก็ต้องคุกเข่า!”

TWO Chapter 532 เต็มใจที่จะตาย

เมื่อแสงอาทิตย์ยามเช้าส่องลงมาอีกครั้ง การสู้รบบนกำแพง
ด้านก็เริ่มต้นอีกครั้ง

กองกำลังทั้งสอง ได้พักผ่อนตลอดทั้งคืน เพื่อที่พวกเขาจะได้
สู้รบด้วยชีวิตและความตายในวันนี้

เห็นได้ชัดว่า กองทัพพันธมิตรคืบหน้ามากขึ้นในวันนี้

ทหารคนเถื่อน **4,000** นาย มองไปยังกองกำลังของศัตรูที่ดู
เหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด มันเป็นครั้งแรกที่มีความสงสัยปรากฏ
ขึ้นในดวงตาของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาไม่มีกำลังพลมาก
พอจะป้องกันทั่วทุกพื้นที่บนกำแพงได้ พวกเขาจึงจำเป็นต้อง
ปล่อยให้พื้นที่บางส่วนว่างเอาไว้

ทหารในกองทัพพันธมิตรที่กล้าหาญบางส่วนจึงสามารถปีน
ขึ้นไปยังพื้นที่ว่างนั้นได้

ชีฮูไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากนำกองกำลังพิเศษ วิ่งไปตาม
กำแพงด้าน แม้ว่าพวกเขาจะยังมั่นคง แต่พวกเขาก็สูญเสีย
อย่างหนัก

เมื่อมองออกไปยังสถานการณ์ที่ยากลำบาก มันเป็นเรื่องยาก
อย่างมากที่จะยืนได้อย่างมั่นคง

แม้ทหารคนเถื่อนจะแข็งแกร่ง แต่พวกเขาไม่สามารถจะ
เผชิญหน้ากับกองกำลังที่มีขนาดใหญ่กว่ามากเกินไปได้

นอกจากนี้ ด้วยการบัญชาการของหลี่มู่ กองทัพพันธมิตร
สามารถเข้าโจมตีและล่าถอยกันได้อย่างเป็นจังหวะ พวกเขา
ประสานงานกันได้อย่างยอดเยี่ยม ทหารโล่ตายและทหารธนู
มีความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยปริยาย มันทำให้พวกเขารุก
คืบได้อย่างต่อเนื่อง

แม้ว่าศัตรูจะสูญเสียอย่างหนัก หลี่มู่ก็ยังคงไม่มั่นใจมาก
เกินไป นี่คือการแตกต่างของขุนพลชั้นยอดและขุนพลทั่วไป

ในฉบับปล้น ด้านก๊วยผิงถูกผลักดันไปยังขอบผา

เผ่ยจู่ยืนอยู่บนกำแพง และการแสดงออกของเขาค่อนข้างจะ
เลวร้าย ในฉบับปล้น ความเจ็บปวดปรากฏขึ้นบนใบหน้าของ
เขา เขาลุกขึ้นและเดินไปหาซีฮู

“ท่านขุนพล เตรียมล่าถอยเถิด!”

“อะไรนะ?”

ขุนพลหนุ่มผู้นี้ปกคลุมไปด้วยเลือด แต่ถึงอย่างนั้น เลือดก็ไม่สามารถปกปิดการแสดงออกที่ตกใจของเขาเอาไว้ได้

“ข้าบอกว่า พวกเราจะล่าถอย!”

เพียงเข้าใจความรู้สึกของขุนพลอย่างซึ้งในปัจุบัน แต่เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตัดสินใจอย่างมีเหตุผล “ด้านกุ่มฝั่งคงไม่สามารถจะป้องกันกันได้แล้ว พวกเราไม่ควรจะสูญเสียโดยไม่จำเป็น รักษากำลังหลักของกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาของท่านเอาไว้ อย่าให้มันสลายไปโดยไม่จำเป็นเลย”

“ ... ”

ชีฮูพูดไม่ออก เขาหันหลังไปมองทหารของเขาที่กำลัง
พยายามต่อสู้อย่างหนัก ความเจ็บปวดปรากฏขึ้นในดวงตา
ของเขา หากการสู้รบจบลงเช่นนี้ กองทัพทหารชั้นสูงของ
ลอร์ดจะไม่สามารถรับมือกับศัตรูได้

“ไม่” อย่างไม่คาดฝัน ชีฮูสายหัวของเขา เขายิ้มออกมา
เล็กน้อย และกล่าวว่า “ท่านเผ่เย่ ท่านเป็นเสนาบดีคนสำคัญ
ของท่านลอร์ด ท่านแตกต่างจากพวกเขา ท่านไม่ควรจะอยู่
ที่นี่ ข้าจะจัดองครักษ์ให้คุ้มกันท่านออกไป”

“แล้วท่านล่ะ?”

เผ่เย่จูงมือไปที่ชีฮู และหัวใจของเขาก็รู้สึกไม่สบายใจมากขึ้น

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ขุนพลหนุ่มก็ยิ้มออกมา ภายใต้แสงอาทิตย์
รอยยิ้มนี้ดูบริสุทธิ์อย่างน่าเหลือเชื่อ มันเต็มไปด้วยความ
งดงามที่ผู้ที่พบเห็นไม่อาจจะละลายตาจากมันได้

ในเวลานี้ ภายในหัวใจของซีฮู มันได้รับการชำระแล้ว

“ท่านเผ่ย พวกเราแตกต่างกัน”

ซีฮูหันกลับไปแล้มองไปยังขอบฟ้า ภายใต้ท้องฟ้าสีแดงโลหิต
มันมีพลังลึกลับบางอย่าง ที่ทำให้ขุนพลคนเถื่อนภูเขาผู้นี้รู้สึก
สบายใจ

“พวกเราเป็นนักรบคนเถื่อนภูเขา และพวกเราจงรักภักดีต่อ
ราชาแห่งคนเถื่อน” เสียงของชีฮูต้าและสงบ มันเหมือนกับว่า
ภาระที่เขาแบกไว้บนบ่าได้ถูกวางลงแล้ว

“นักรบคนเถื่อนภูเขาจะตายในสนามรบเท่านั้น พวกเราจะไม่
ถอย!”

เมื่อเผ่ยจู่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกมีอารมณ์ ในเวลานี้ ความ
ประทับใจที่เขามีต่อคนเถื่อนภูเขา ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง
ก่อนหน้านี้ ในสายตาของเขา โดยเฉพาะหลังจากที่ชีไหยวทำ
กับเขา คนเถื่อนภูเขา คือ นิยามของความโหดร้ายป่าเถื่อน
และหยิ่งหยอง

แต่ในตอนนี้ เขารู้ซึ่งได้ถึงคุณสมบัติที่ยอดเยียมของชนเผ่านี้
แล้ว

พวกเขาหนักแน่น, กล้าหาญ, ยึดหยุ่น, ไม่กล่าวคำที่ดูสวย
หรู, ยินดีที่จะเสียสละตนเอง, ...

พวกเขาทั้งหมดมีคุณสมบัติที่ยอดเยี่ยม

นี่เป็นชนเผ่าที่สมควรจะได้รับความรักนับถือ พวกเขาไม่
ชอบกล่าวออกมาว่าจงรักภักดีและมีเมตตาเป็นประจำทุกวัน
แต่พวกเขาจะแสดงคุณธรรมของพวกเขาออกมาในช่วงเวลา
ที่สำคัญมากที่สุด

ทุกคนต้องเข้าใจว่า มันเป็นเรื่องง่ายที่จะกล่าวออกมา แต่มัน
เป็นเรื่องที่ยากอย่างมากที่จะกระทำ

เพื่อที่จะทำเช่นนั้นได้ ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาจะยอดเยี่ยมและ
น่าอัศจรรย์เพียงใดกัน?

คิดเกี่ยวกับมัน เขาสังเกตเห็นว่าลอร์ดไม่คิดจะแบ่งแยกชน
เผ่าคนเถื่อนภูเขาออกไปเลย เป็นไปได้ว่า ลอร์ดจะเห็นถึง
คุณสมบัตินี้แล้ว และวางแผนเรื่องนี้มานานแล้ว

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เผ่ยจูถอนหายใจออกมา

เขาไม่คิดเลยว่า ตัวเขาที่ชรามากแล้ว จะยังมีอคติอยู่ใน
สายตาของตัวเอง

เผ่ยจูมองไปยังซีฮูอย่างจริงจัง และกล่าวอย่างอบอุ่นว่า “เมื่อ
เป็นเช่นนั้น ชายชราผู้นี้ก็จะอยู่ที่นี่กับทุกคนด้วย!”

“ท่านเผ่ยก ท่านทำเช่นนี้ไม่ได้!” ซีฮูที่เคยสงบกลายเป็นตื่นตระหนกและกังวล

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ?” เผ่ยกได้ตัดสินใจแล้ว

“ท่านเผ่ยก ท่านเป็นข้าราชการพลเรือน เป็นผู้ปกครองแผ่นดินที่ทรงคุณค่า เหตุใดท่านถึงต้องเสียสละตัวเองด้วยเล่า?”

“ไม่” เผ่ยกส่ายหัวและยิ้ม “ท่านขุนพลกล่าวผิดแล้ว ตัวข้าในปัจจุบันเป็นที่ปรึกษากองกำลังที่ประจำการในด้านก๊วยผิง ข้าจึงถือว่าเป็นบุคลากรทางทหารผู้หนึ่ง ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือน”

“แต่...”

เผ่ยจูโบกมือให้เขา “ไม่มีแต่ นี่เป็นการตัดสินใจของข้า ท่าน
ขุนพลกลับไปประจำที่ของท่านเถิด แม้ว่าพวกเราจะต้องตาย
พวกเขาก็จะทำให้ศัตรูสูญเสียอย่างหนัก เกียรติยศของ
ดินแดนซานไห่จะต้องถูกเชิดชู”

ซีฮูมองไปที่เผ่ยจู ขณะที่ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยอารมณ์
และการแสดงออกที่ลึกซึ้ง

ในตอนนี มั่นราวกับว่า กำแพงที่เคยปิดกั้นระหว่างพวกเขา
พังทลายลงอย่างฉับพลัน มันทำให้พวกเขาเข้าใจซึ่งกันและ
กัน

สุดท้ายแล้ว ขุนพลหนุ่มก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เขาเพียง
คำนับเผ่ยจูอย่างเคร่งขรึม ก่อนจะกลับไปประจำที่ จากนั้น

เผ่ยจูก็มองออกไปยังกองกำลังที่อยู่ด้านนอกกำแพง และขบ
คิดอย่างลึกซึ้ง

เผ่ยจูไม่คิดเลยว่า มันจะมีวันที่เลือดของเขาจะกลับมาเดือด
พล่านอีกครั้ง

พร้อมกับคำกล่าวที่เต็มไปด้วยแรงบันดาลใจของเผ่ยจู ทหาร
คนเถื่อนที่เขาที่ยังเหลือ เริ่มการโจมตีที่แข็งแกร่งที่สุดของ
พวกเขา

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!”

จังหวะของสนามรบถูกเร่งขึ้น จิตสังหารปกคลุมทั่วท้องฟ้า
และแผ่ขยายออกไปทั่วเขตทุรกันดาร

เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาร้องบทเพลงศึกของพวกเขา
แม้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่มีมากกว่าถึง **10** เท่า พวก
เขาก็ไม่มีความหวาดกลัวเลยแม้แต่หน่อย ที่ละนายที่ละนาย
พวกเขาโยนตัวเองเข้าสู่อ้อมกอดของเทพแห่งความตาย

พวกเขาใช้การกระทำของพวกเขา เพื่อพิสูจน์คำมั่นสัญญาที่
พวกเขาให้ไว้กับราชาคนแห่งเถื่อน ทหารคนเถื่อนภูเขาจะไม่
ยอมให้เขาผิดหวังในตัวของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ทิ้ง
เกียรติของพวกเขา

ชีวิตช่างอ่อนแอ

ในทุกๆวินาที จะมีทหารคนเถื่อนภูเขาล้มลง

ชีฐซึ่งเต็มไปด้วยความเจ็บปวด กลายเป็นพยัคฆ์โลหิต กวาด
ไปทั่วทั้งสนามรบ

พี่น้องของเขาแต่ละคนค่อยๆ ล้มลง มันทำให้ดวงตาของเขา
กลายเป็นสีแดงโลหิต สุดท้ายแล้ว เขาก็แสดงพลังของเขา
ออกมา และปลดปล่อยเสียงคำรามที่ดังสนั่นหวั่นไหว

“อ้อาา!”

เสียงคำรามของชีฐ ทำให้เขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่ง ร่างกาย
ของเขาขยายขึ้นและเต็มไปด้วยพลังงาน

ในฉับพลัน ทั่วทั้งสนามรบ ไม่มีใครสามารถจะหยุดเขาได้

อาจจะเป็นเพราะอิทธิพลและบรรยากาศรอบตัวเขา ทหาร
คนเถื่อนที่เขาที่ยังเหลือค่อยๆ ค้ำรามออกมา และเข้าสู่
สภาวะบ้าคลั่ง

ในเวลานั้น กลืนอายสังหารของพวกเขาด้านเข้าด้วยกัน

การโจมตีของกองทัพพันธมิตรถูกปิดกั้น และเส้นทางการ
โจมตีของพวกเขาก็ถูกบังคับให้หยุดลง

มันเป็นพลังอำนาจที่น่าตกตะลึงอย่างแท้จริง

ทุกครั้งทีทหารคนเถื่อนเขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่ง มันทำให้
ศัตรูที่พบเห็นตกตะลึงเสมอ

มีเพียงหลี่มู่เท่านั้นที่กำลังยิ้มออกมา เขาเคยได้ยินเรื่องสภาวะบ้าคลั่งของคนเถื่อนภูเขา เขารู้ดีว่า แม้พวกเขาจะแข็งแกร่งขึ้นเป็นอย่างมาก แต่เมื่อมันสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาจะได้รับผลกระทบที่รุนแรงจากมัน

หากกองทัพพันธมิตรสามารถหยุดยั้งพวกเขาไว้ตรงนี้ได้ สุดท้ายแล้ว ชัยชนะก็จะเป็นของพวกเขา

หลี่มู่เงยหน้ามองพระอาทิตย์ มันยังห่างจากตอนเที่ยงอีกราว 2 ชั่วโมง

ซึ่งมันก็หมายความว่า เขาจะสามารถยึดด่านกุ้ยผิงได้เร็วกว่าที่เขาคาดเอาไว้

ในสนามรบนี้ สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือ ขนาดของกองทัพ
ทหารชั้นสูงจำนวนเล็กน้อย อาจจะสามารถยืนได้อย่างมั่นคง
อยู่ชั่วคราว แต่คงจะไม่สามารถยืนอยู่ได้นานนัก

นี่คือสงคราม มันไม่ใช่การแข่งขันด้านศิลปะการต่อสู้ของ
นักรบ

.....
.....

บทเพลงอันน่าโศกเศร้าที่ด่านก๊วยผิงยังคงเล่นต่อไป

แต่มันราวกับว่าสวรรค์ไม่ต้องการให้กองกำลังนี้พินาศลง
การเปลี่ยนแปลงที่น่าตกใจกำลังจะเกิดขึ้น

เช่นเดียวกับชีฐ กองกำลังทหารคนเถื่อนภูเขาที่เหลืออยู่กำลัง
จะหมดเรี่ยวแรงแล้ว แต่ทันใดนั้น ฝุ่นควันก็ปรากฏขึ้นที่อีก
ด้านของด้าน พร้อมเสียงหือม้าที่ดังสนั่น

“นั่นท่านลอร์ด ท่านลอร์ดมาช่วยพวกเราแล้ว!”

คนสังเกตการณ์บนด้านมองเห็นกองกำลังที่ปรากฏตัวขึ้นที่
ด้านนอกอย่างรวดเร็ว

เมื่อเผ่ายุได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านและรีบมอง
ออกไป ธงมังกรทองเป็นเหมือนกับแสงประกายที่ช่วยของ
ทหารคนเถื่อนภูเขาจากความพินาศ

“นั่นเป็นท่านลอร์ดจริงๆ!”

เมื่อพวกเขาได้รับข่าวนี้ ทหารคนเถื่อนภูเขาก็กส่งเสียงเชียร์
ออกมา เสียงเชียร์ของพวกเขาดังขึ้นและดังขึ้นเรื่อยๆ จนมัน
ทำให้หลุมถึงกับประหลาดใจ

นางสังหรณ์ที่ไม่มีของเขาดิ้นขึ้น

“ในที่สุด ก็มีตัวแปรปรากฏตัวขึ้น?”

หลุมพุ่ม

โอหยางโซวเงยหน้าและมองไปยังด้านกุ่มผิที่ค่อยๆใหญ่ขึ้น
ในสายตาของเขา เมื่อเขาเห็นว่าธงของดินแดนซานไห่ยังคง
โบกสะบัดอยู่บนด่าน เขาก็ถอนหายใจโล่งอก

เขาได้นำองค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ เร่งเดินทางมาตลอดทั้ง
กลางวันทั้งกลางคืน นอกเหนือจากเวลาให้ม้าศึกพักผ่อนแล้ว
พวกเขาแทบจะไม่ได้หยุดพักเลย แม้แต่อาหาร พวกเขาก็กิน
บนหลังม้าของพวกเขา และในที่สุด พวกเขาก็มาถึงด่านกั
ยพิง

TWO Chapter 533 ความเด็ดขาดของหลี่มู่

การมาถึงของโอหยางโซว เป็นเหมือนการฉีดยากระตุ้นให้กับ
กองกำลังทหารคนเถื่อนภูเขาในด้านกุ่มผิง

แม้ว่าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ที่เขานำมาจะมีกำลังพลไม่
มาก แต่พวกเขาก็เป็นกลุ่มคนที่อยู่ยกคงกระพันอย่างแท้จริง
พวกเขาผ่านการสู้รบมาครั้งไม่ถ้วน และพวกเขาไม่เคย
พ่ายแพ้

ไม่ว่าจะแ็นนักรบเจียงตงอันแข็งแกร่ง หรือองค์กรโลหิตสี
โหดอันโหดร้าย ก็ไม่อาจจะเอาชนะพวกเขาได้

สมาชิกองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์แต่ละนายได้อัฟเกรดเป็น
ทหารสงครามขั้นสูงระดับ **12** แล้ว ซึ่งมันถือได้ว่าเป็นระดับ

สูงสุดของทหารแล้ว ในด้านพลังต่อสู้ส่วนบุคคล พวกเขา
สามารถเทียบได้กับนายทหารชั้นต้น หรือแม้แต่นายทหารชั้น
กลาง

โอหยางโซม้นใจว่า ด้วยการมีองค์กรรักษาสงครามศักดิ์สิทธิ์
เขาจะสามารถปกป้องด่านได้อย่างน้อย **1** วัน

ที่ด้านหลังด่านกุยผิง กองพลทหารองครักษ์คนเถื่อนภูเขา **2**
กองพล กำลังเดินทางมาที่นี่อย่างรีบเร่ง นอกจากนี้ กองทัพ
เลือดดาวที่นำโดยหานสินก็อยู่ห่างออกไปเพียง **2** วันเท่านั้น

ความหวังของกองทัพพันธมิตรที่ต้องการจะยึดด่านกุยผิง
อาจจะสลายไปกับควัน

.....

.....

ขณะที่โอหยางโซวนำกองกำลังเข้าไปในด้าน และเห็นฉาก
บนกำแพงด้าน ดวงตาของเขาเคร่งเครียดขึ้น ทหารคนเถื่อน
ภูเขาจำนวนมากที่ยังเหลือ แต่ละนายอาบไปด้วยเลือดทั่วทั้ง
ร่าง และมีลูกศรจำนวนมาก ปักอยู่ที่ร่างของพวกเขา

ก่อนที่กองพลทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งสี่ ที่โอหยางโซวจัดตั้งขึ้น
จะได้รับชื่อของมันอย่างเป็นทางการ หนึ่งในนั้นได้ถูกทำลาย
ลงแล้ว

กองทัพพันธมิตรอาจจะไม่รู้เลยว่า พวกเขาได้สร้างความ
เสียหายให้กับกองทัพซานไห่มากเพียงใด

เห็นได้ชัดว่า ทหารคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้ กำลังเผชิญหน้ากับ
ช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด

“ท่านลอร์ด!”

“ท่านราชา!”

พร้อมกับกราปรากฏตัวของโอหยางโซว เสียงเชียร์ก็ดัง
กึกก้องบนกำแพง ทหารตะโกนเรียกลอร์ดของพวกเขาและ
ทำการสังหารศัตรู

นอกจากนี้ ในขณะที่โอหยางโซวมาถึงด่านกู่ผิง วังวนโลหิต
ที่อยู่ด่านบนด่านก็ถูกหยุดลง มันเป็นมังกรขนาดยักษ์ที่
ปรากฏตัวขึ้นและทำการกำราบวังวนโลหิตนั้น

ในทันที พลังที่มองไม่เห็นของโชควาสนาและแก่นแท้ ได้ปกคลุมไปที่เหล่าทหารฮานไห่

หากใครตั้งใจมองอย่างถี่ถ้วน พวกเขาจะสังเกตเห็นว่า ฝนลูกศรที่กองทัพพันธมิตรยิงขึ้นมานับหมื่นๆดอกนั้น มากกว่าครึ่งถูกเปลี่ยนวิถีและพลาดเป้าไป

ในฉับพลัน จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บล้มตายจากมันจึงลดลง

นี่คือ พลังของโชควาสนาและแก่นแท้

การสู้รบที่ด่านกุยผิงเปลี่ยนไปในทันทีที่องค์กรรักษาสงคราม ศักดิ์สิทธิ์ปรากฏตัวขึ้น แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะยังได้เปรียบ แต่หลินมู่ก็ไม่มั่นใจเลยว่า จะยึดด่านกุยผิงได้ก่อนเที่ยง

นอกจากนี้ จำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายของกองทัพพันธมิตรก็
ทำให้เขาถึงกับสั่นสะท้าน

กองกำลังหลักในการโจมตีด้านคือ ทหารไล่ดาบ **50,000**

นาย และทหารธนู **20,000** นาย ส่วนทหารม้าอีก

10,000 นาย พวกเขาทำหน้าที่เป็นกองกำลังสำรอง

ในการสู้รบเมื่อวานนี้ พวกเขาสูญเสียทหารไล่ดาบไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง รวมกับวันนี้ พวกเขายังคงเหลือทหารไล่ดาบอีกไม่
ถึง **20,000** นาย

บนกำแพงด้านกึ่งฝั่ง นอกเหนือจากองครักษ์สงคราม

ศักดิ์สิทธิ์ **2,300** นาย ที่โอหยางโซวนำมาแล้ว ยังคงเหลือ

ทหารคนเฝ้าอนุญาตอยู่อีกกว่า **2,000** นาย เมื่อรวมกันแล้ว

พวกเขามีกำลังพลรวมเกือบ **5,000** นาย

ด้วยทหารโล่ดาบที่ยังเหลือไม่ถึง 20,000 นาย หลี่มู่ไม่
มั่นใจเลยว่าพวกเขาจะสามารถเอาชนะทหาร 5,000 นาย
ของกองทัพซานไห่บนกำแพงได้

แม้ในสถานการณ์ที่ดีที่สุด การจะให้กองกำลังธรรมดา
เอาชนะกองกำลังชั้นสูงด้วยกำลังพล 4 เท่า ก็เป็นเรื่องที่ยาก
มากอยู่แล้ว

แต่ในตอนนี้ พวกเขายังต้องโจมตีผ่านทางแคบและอันตราย
อีก

“นี่...”

หลี่มู่สายหัว และมองไปที่ทหารม้าที่อยู่ด้านหลัง ก่อนจะออก
คำสั่งออกไป ให้พวกเขาลงจากหลังม้า และทำหน้าที่เป็น
ทหารราบ เพื่อเสริมกำลังให้กับทหารไล่ดาบ

ทุกคนต้องรู้ก่อนว่า ทหารม้าเหล่านี้เป็นทหารม้าที่หลี่มู่
ฝึกอบรมด้วยตัวเองมานาน พวกเขามีศักยภาพสูงสุดในการ
สู้รบด้วยทหารม้า แต่ในตอนนี้ พวกเขาจำเป็นต้องลงจากบน
หลังม้า และป็นชั้นบันไดกำแพง

สิ่งนี้ทำให้หลี่มู่รู้สึกปวดใจ

แต่น่าเสียดาย การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์บังคับให้
หลี่มู่จำเป็นต้องทำ

หลี่มู่เข้าใจดีว่า ความได้เปรียบเชิงกำลังพลที่มากขึ้น จะทำให้พวกเขามีโอกาสมากขึ้น

ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะหมดหวังได้

กล่าวได้ว่า หลี่มู่เป็นขุนพลชั้นยอดอย่างแท้จริง

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เขาตัดสินใจอย่างเด็ดขาดและไม่ลังเลใดๆ

กองกำลังทหารม้าเป็นกองกำลังทหารองครักษ์ส่วนตัวของหลี่มู่ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่อ่อนแอ เมื่อพวกเขาได้รับคำสั่งจากขุนพลของพวกเขา พวกเขาทั้งหมดก็ลงจากหลังม้าโดยไม่ลังเล พวกเขาชักดาบจันทร์เสี้ยวของพวกเขาออกมา และจัดขบวนทัพเดินไปข้างหน้า

กองกำลังทหารม้า **10,000** นายนี้ ถูกผลักดันไปยังแนวหน้าได้อย่างฉับพลัน

แรงกดดันต่อองค์กรสังคมนิยมที่ดีสิทธิจึงเพิ่มขึ้น

ส่วนที่แย่ที่สุดก็คือ สภาวะบ้าคลั่งของทหารคนเถื่อนภูเขาได้สิ้นสุดลงแล้ว และพวกเขาก็เริ่มได้รับผลข้างเคียงจากมัน แนวป้องกันทั้งหมดจึงถูกผลักดันไปยังขอบเหว

โดยไม่ต้องกล่าวถึงทหารคนเถื่อนภูเขา แม้แต่องค์กรสังคมนิยมที่ดีก็เริ่มหมดเรี่ยวแรง เนื่องจากพวกเขาเดินทางมาตลอดทั้งวันทั้งคืน การสู้รบในปัจจุบัน กำลังรัดรั้นพลังงานทั้งหมดในร่างของพวกเขา

อย่างที่เคยกล่าวไว้ การสู้รบครั้งนี้เต็มไปด้วยการ
เปลี่ยนแปลง

ความสมดุลของทั้ง **2** ฝ่าย สามารถเอนเอียงไปมาได้
ตลอดเวลา ด้วยการตัดสินใจเพียงครั้งเดียว

โอหยาบโซวเจียบคมอย่างมาก เขารู้ได้ในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น
และมันทำให้เขาขมวดคิ้วแน่น

ความเด็ดขาดของผู้บัญชาการศัตรู เกินกว่าที่เขาคาดหมาย
เอาไว้

ในปัจจุบัน เขาจำเป็นต้องใช้กองกำลังใหม่ ไปแทนที่ทหารคน
เถื่อนภูเขา ไม่อย่างนั้น ทหารคนเถื่อนภูเขาที่กำลังอ่อนแอ จะ
ยิ่งทำให้ความเสียหายขยายออกไปมากขึ้น

ถ้าพวกเขาตาย ไม่ว่าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์จะแข็งแกร่ง
เพียงใด พวกเขาก็คงจะไม่สามารถรับมือได้

โอหยางโซวู้สึกได้ว่า เขามองโลกในแง่ดีเกินไปในก่อนหน้านี้

ผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตรเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งอย่างแท้จริง

ปัญหาก็คือ เขาจะหาองค์กำลังใหม่ได้จากที่ไหน?

โอหยางโซวูหมดหวัง ขณะที่เขาพยายามคิดอย่างสุด

ความสามารถ

ทันใดนั้น ดวงตาของเขาก็เปล่งประกาย

เมื่อเขาคิดได้แล้ว โอหยางโซวก็รีบออกคำสั่งออกไปทันที

“เผ่ยจุ!”

“ท่านลอร์ด!”

เผ่ยจួយังคงอยู่บนกำแพง เมื่อได้ยินลอร์ดเรียก เขาก็รับมา
ในทันที

“นำทหารประเทศไท่ผิงเดิมที่ถูกขังมาที่นี่ และมอบอาวุธให้
พวกเขา”

ขณะที่กองพลทหารองครักษ์เข้าโจมตีด้าน มีทหารประเทศไท่
ผิงเดิมราว **3,000** นาย ที่ยอมจำนน

ในตอนนี้อยู่เหล่าทหารที่ยอมจำนน เป็นความหวังเดียวของเขา

“ท่านลอร์ด นี่...”

ขณะที่เผ่ายุได้ยินคำสั่ง เขาก็รู้สึกลังเลใจ

ทหารประเทศไท่เดิมที่ผิงยอมจำนน แตกต่างจากทหารจากที่
อื่นๆที่ยอมจำนน เพราะแม้ว่าพวกเขาจะยอมจำนนแล้ว แต่ก็
ยังมีบางส่วนที่ยังจงรักภักดีต่อหงสีวฉวน

ดังนั้น ทหารเหล่านี้จึงมีปัจจัยที่ไม่เสถียรค่อนข้างมาก

หลังจากที่ฝ่ายขาวกรองทำการคัดเลือกแล้วเท่านั้น พวกเขา
ถึงจะถูกนำมาใช้งานได้

ในตอนนี มั่นไม่ใช่เวลาที่ดีนักที่จะใช้พวกเขา

หากมีอะไรผิดพลาด มันอาจจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ตรงกัน
ข้าม และก่อให้เกิดโศกนาฏกรรม

ดังนั้น แม้แต่ก่อนที่ลอร์ดจะนำกำลังเสริมมาถึง ในช่วงเวลาที่
พวกเขาหมดหวังมากที่สุด เผ่ยจูก็ไม่ได้แม้แต่จะคิดเกี่ยวกับการ
ใช้ทหาร **3,000** นาย ที่ยอมจำนน

โอหยางโซวเข้าใจความกังวลของเผ่ยจูและโบกมือให้เขา
“พวกเราไม่ควรจะคิดมากเกินไป ตอนนี้ พวกเราจำเป็นต้อง
สนใจกับสถานการณ์ตรงหน้าก่อน ข้าจะส่งองครักษ์สงคราม
ศักดิ์สิทธิ์ **1** กองร้อย ไปช่วยเหลือท่าน”

เห็นได้ชัดว่า โอบายางโซวก็มีความกังวลเช่นกัน แต่เขาไม่มี
ทางเลือก วิธีที่ดีที่สุดก็คือ จัดให้องค์กรรักษาสงครามศักดิ์สิทธิ์ **1**
กองร้อย คอยตรวจสอบและกำราบพวกเขา

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!”

เพียงรู้ว่ามันเป็นเหตุฉุกเฉิน เขาจึงไม่กล่าวอะไรออกมาอีก
ลอร์ดเลือกให้เขาเป็นผู้จัดการกับทหารที่ยอมจำนน เพราะไม่
มีใครสามารถจะทำได้ ดังนั้น เขาจะต้องใช้ทักษะการทูตของ
เขา จัดการให้ได้เป็นอย่างดีที่สุด

ไม่ว่าทหารประเทศไทผิงเดิมที่ยอมจำนนจะยินดีทำมัน
หรือไม่ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเขา

โอหยางโซวไม่มีเวลาคิดอีกต่อไป เขาหันกลับไปและเข้าสู่
การต่อสู้

การสู้รบในครั้งนี้ เป็นการสู้รบที่ยากลำบากมากที่สุด ที่โอ
หยางโซวเคยเข้าร่วม

แม้แต่ในการสู้รบกับกองทัพซีไห่ว ก็ไม่ได้ผลักดันกองกำลัง
ของเขาถึงระดับนี้

ต้องกล่าวว่า ทั้งหมดนี้ เป็นเพราะกองทัพพันธมิตรมี
ปรมาจารย์ด้านการโจมตี

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา

ความอ่อนแอของทหารคนเถื่อนภูเขาก็เริ่มแสดงผลออกมา
รุนแรงมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่การจะจับอาวุธไว้ใน
มือก็ทำให้พวกเขาเหนื่อยล้ามากแล้ว นอกจากนี้ กำลังเสริม
ที่โอบฮยางโซวหวังไว้ก็ยังไม่มาถึง

“ขณะที่เผ่ายจูไปโฉบน้ำวพวกเขา มันมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่?”

โอบฮยางโซวเริ่มรู้สึกขมขื่นและคิดว่าตัวเองล้มเหลว

ในเวลานี้ การจะบอกให้ทหารคนเถื่อนภูเขาพยายามตั้งมั่น
คงจะเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์

เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากบอกให้พวกเขาถอนกำลัง
กลับไปพัก แล้วให้องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เข้ามาทำหน้าที่
การป้องกันทั้งหมด

ในฉับพลัน แรงกดดันที่พวกเขาได้รับรุนแรงมากขึ้น

แม้แต่โอหยางโซวก็ไม่สามารถจะผ่อนคลายได้ เขาไม่มีเวลา
จะคิดถึงเรื่องอื่นอีก

ทหารกองทัพพันธมิตรพุ่งเข้ามาหาเขาตลอดเวลา

กระบี่ชี้เสี้ยวในมือของเขาจึงได้อาบเลือดของศัตรูตลอดเวลา

นี่เป็นครั้งแรกที่กระบี่ชี้เสี้ยวแสดงพลังของมันบนโลก แต่น่า
เสียดาย ไม่มีใครได้ชื่นชมมัน

โอหยางโซวใช้เพลงกระบี่สังหารออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ

บางที ในสถานการณ์เช่นนี้ อาจจะเป็นโอกาสที่ทำให้โอหยาง
ไขว้เข้าใจความหมายและสาระสำคัญของเพลงกระบี่ได้

เพลงกระบี่สังหารคือ เพลงกระบี่แห่งสนามรบ

สนามรบคือ โชคชะตาของมัน

เพลงกระบี่ที่เคยहारสาบสูญไปในประวัติศาสตร์ ได้ปรากฏ
ขึ้นอีกครั้ง มันนำมาซึ่งการสังหารและความตาย

อาจเป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากเพลงกระบี่สังหาร ความคิด
ของโอหยางไขว้จึงสงบอย่างมาก มันไม่มีความคิดอื่นๆปะปน
อยู่เลย เขาไม่สนใจอะไรรอบตัวของเขา ไม่สนใจแม้แต่เรื่องที่
เผชิญยังไม่กลับมา

สิ่งที่อยู่ภายในใจของเขาตอนนี้ก็คือ จิตกระป๋องที่ต้องการจะ
กวัดแกว่งเพลงกระป๋องสังหารออกไป

ศัตรูใดๆที่อยู่รอบข้างเขา จะได้ลิ้มรสของจิตกระป๋องนี้

TWO Chapter 534 มันจบแล้ว

พระอาทิตย์สีแดงลอยขึ้นถึงกลางท้องฟ้าแล้ว แต่การสังหาร
ที่ด่านกุยผิง กลับไม่มีสัญญาณใดๆว่าจะหยุดลง

ที่ตรงกลางกำแพง ในจุดที่โอหยางไชวยืนอยู่ มีบางสิ่งที่น่า
อัศจรรย์เกิดขึ้น

ในสนามรบที่วุ่นวาย โอหยางไชวได้เข้าสู่สภาวะ ‘การลึม
ตัวตน’

สภาวะนี้อาจกล่าวได้ว่า มันถูกลึมไปแล้วว่าเคยมีอยู่จริง

มันหมายถึงการรวมความคิดทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียว และ
มุ่งเน้นหัวใจในสิ่งเดียว

ภายในหัวใจของโอหยางโชวตอคนนี้ มีเพียงเพลงกระบี่สังหาร
เท่านั้น

นอกเหนือจากเพลงกระบี่สังหารแล้ว มันไม่มีอะไรอื่นอีกเลย

มันเป็นสภาวะที่หัวใจ, วิญญาณ, ความคิด และร่างกาย
ทั้งหมดรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ในขณะนั้น เขาถูกโยนเข้าสู่การ
ทำความเข้าใจเพลงกระบี่สังหารอย่างลึกซึ้ง

ส่วนที่ยากที่จะเข้าใจ กลายเป็นเรื่องง่ายที่เข้าใจในสภาวะนี้

นี้อาจเรียกได้ว่าเป็น การตรัสรู้

ทุกคนที่เดินเข้าสู่เส้นทางแห่งการบ่มเพาะ จึงโหยหาหยาดที่เข้า
จะสู่สภาวะนี้เป็นอย่างมาก

ในสภาวะนี้ แม้ว่าโอหยาางไซวจะไม่ได้มุ่งเน้นไปยังโลก
ภายนอก แต่กระปี่ซี่เสี้ยวของเขาก็ยังคงกวัดแกว่งไปตาม
เพลงกระปี่สังหาร

จิตกระปี่ที่กระจายอยู่รอบๆ สามารถรับรู้จิตสังหารของศัตรู
ได้ จิตกระปี่ลือกเป้าผู้ที่ต้องการจะสังหารโอหยาางไซวโดย
อัตโนมัติ

ดังนั้น ไม่ว่าจะป็นทหารหรือนายทหารคนใดที่ต้องการจะ
สังหารเขา พวกเขาจะถูกรับรู้และลือกเป้าตั้งแต่เดินเข้ามา

ภายใต้คมกระบี่ชี้เสี้ยว ไม่มีใครสามารถรอดชีวิตอยู่ข้างหน้า
เขาได้

ตอนนี้ ด้วยการถือกระบี่ชี้เสี้ยวไว้ในมือ โอหยางโชวไม่ได้ดู
เหมือนกับจักรพรรดิอีกต่อไป แต่เขาดูเหมือนกับอสูรร้ายที่น่า
หวาดกลัว ทุกครั้งที่เขากวาดแกว่งกระบี่ เขาจะสามารถสังหาร
ศัตรูได้อย่างน้อยหนึ่งคน

เมื่อเวลาผ่านไป โอหยางโชวก็นำใจและคุ้นเคยกับเพลง
กระบี่สังหารมากขึ้น นอกจากนี้ พร้อมกับการสังหารที่ไม่มีที่
สิ้นสุด อสุรโลหิตเริ่มเห็นได้ชัดรอบๆกระบี่

กระบี่ชี้เสี้ยว กระบี่แห่งจักรพรรดิ

กระบี่นี้ไม่ได้เหมือนกับหอกเทียนโม่ ที่สามารถดูดซับแก่น
เลือดของศัตรูได้

ดังนั้น จึงมีเพียงกลิ่นอายเลือดเท่านั้น ที่สามารถรวมเข้ากับ
กระบี่ได้ ซึ่งมันก็ค่อยๆหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ ฉากนี้เหมือนกับที่
โอหยางโซวเคยเห็นขุนพลลี้กลับท่า ในขณะที่เขาเริ่มฝึกเพลง
กระบี่

ซึ่งนั่นก็หมายความว่า โอหยางโซวเริ่มจับสาระสำคัญของ
เพลงกระบี่สังหารได้แล้ว

พลังอำนาจที่น่าสะพรึงกลัวและความแข็งแกร่งที่น่าเกรงขาม
ดังกล่าว ทำให้แม้แต่ขุนพลที่แข็งแกร่งก็ยังตกใจ ไม่มีใคร
คาดคิดว่า กลิ่นอายเช่นนี้จะปรากฏขึ้นจากลอร์ด ร่างกาย
และอัตลักษณ์ของเขามีค่ามากเกินไป

ในสนามรบ ไม่ว่าจะป็นองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์หรือทหาร
คนเถื่อนภูเขาคที่พักรออยู่ด้านหลัง เลือดของพวกเขาคต่างก็เดือด
พล่าน

เมื่อได้เห็นการต่อสู้ของลอร์ด พวกเขาคก็เต็มใจที่จะตายเพื่อ
เขา

ขวัญกำลังใจของพวกเขาคทะยานสูงขึ้นอีก

“ฆ่า!”

ผู้บัญชาการทหารไล่ดาบของกองทัพพันธมิตร เป็นชายที่เต็ม
ไปด้วยหนวดเครา ดวงตาโต และมีใบหน้าที่ดูร้าย ชื่อของเขาค
ก็คือ ขุนพลสุฉื่อ

เมื่อได้ยินคำสั่งของเขา กองกำลังที่อยู่ภายใต้ขุนพลฐึ่ก็เข้าไปปิดล้อมและพยายามจะสังหารโอหยางโซว ในฉับพลัน มีทหารนับร้อยๆที่อยู่รอบตัวโอหยางโซว รวมถึงตัวขุนพลฐึ่อีกด้วย

“ท่านลอร์ด!”

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่ตระหนก พวกเขาต้องการจะช่วยเหลือลอร์ดของพวกเขา แต่ทหารกองทัพพันธมิตรเข้ามาขัดขวางพวกเขาเอาไว้

“ท่านลอร์ด ระวังตัวด้วย!”

ทหารคนเถื่อนภูเขาดำต้องการจะหยิบอาวุธขึ้นมา เพื่อออกไป
ต่อสู้อีกครั้ง แต่พวกเขาก็พบว่า พวกเขาไม่มีแรงเหลือแม้แต่
จะยืนขึ้น ผลข้างเคียงของสภาวะบ้าคลั่ง ได้เข้าสู่ช่วงที่รุนแรง
ที่สุดของมันแล้ว พวกเขาแต่ละคนรู้สึกเจ็บปวด และไม่
สามารถใช้ความแข็งแกร่งของตนได้เลย

มันดูราวกับว่า โหหยางโซวจะถูกสังหารในความสับสน
วุ่นวายนี้

ขุพลฐีจื่อยิ้มออกมาอย่างโหดเหี้ยม เมื่อเขาได้ยินเสียงตะโกน
ขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ เขาก็รู้ได้ทันทีว่า เขาจับได้
ปลาตัวใหญ่

ตราบเท่าที่พวกเขาสามารถสังหารคนผู้นี้ได้ พวกเขาก็จะชนะ

ขุนพลฐัจฉิ์คิดถึงฉกที่เขาคะไ้รับรางวัลจากลอร์ดของเขา

นอกจากนี้ กระปี่ในมือของโอหยางไซว ก็ทำให้ขุนพลฐัจฉิ์
น้ำลายไหล

กระปี่ระดับพระเจ้านี้ ดูพิเศษเป็นอย่างมาก

ถ้าเขาสามารถนำมันกลับไปมอบให้ลอร์ดของเขาได้ มันจะดี
เพียงใดกัน?

เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน ขุนพลฐัจฉิ์ก็ตื่นเต้นมากขึ้น และเขาใช้
ดาบใหญ่ของเขาฟันออกไป

โอหยางโซวในปัจจุบัน ยังคงมุ่งเน้นการทำความเข้าใจเพลง
กระบี่สังหาร เกี่ยวกับสถานการณ์รอบๆ เขาสามารถกวัด
แกว่งกระบี่ไปตามสัญชาตญาณได้เท่านั้น

“ฮ่า!”

ในเวลานั้น ดาบนับร้อยๆ ฟันมาที่โอหยางโซวจากทุกทิศทุก
ทาง

“ท่านลอร์ด!”

ไม่ว่าจะเป็นองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ หรือทหารคนเถื่อน
ภูเขาดวงตาของพวกเขากลายเป็นสีแดงโลหิตทั้งหมด

ในเวลานั้นเอง โธหย่างໄໝຍိ້ມออกมา มันราวกับว่าเขามีความสุข, ราวกับว่าเขาให้ความสนใจ ก่อนที่เขาจะค่อยๆ กล่าวออกมาเบาๆว่า “หก สั่หฬรทุกชีวิต!”

ในฉั้บพลั้่น โธหย่างໄໝຍิ่หมุ่่นตั้ว **360** องศฬ ฃณะที่กวัด กระปี่ชี้เสั้ยวไปรอบๆ

ในทั้ันที่ กลั้่นอฬยโลหิตที่ป้กคลุมกระปี่อยู่แต่กออก และ กลฬยเป็นกระปี่สีด่งเล็กๆที่ค้มกريب ยิงออกไปยังทหฬรที่ รอบตั้วเขฬ

ทหฬรหฬยณฬยลั้่มลงในทั้ันที่ และม้แต่ฃุนพลฐุจี่ก็ได้รับ บาดเจ็บ

การปี้ดลั้่มของพวกเขฬถูกทฬลฬยลงอย่างงั้ยดฬย

“สุดยอด!”

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ส่งเสียงเชียร์ออกมา

เมื่อได้เห็นพลังอำนาจดังกล่าว พวกเขาก็ก้าวที่จะบอกได้ว่า
ไม่มีใครในโลกที่สามารถจะทำลายลอร์ดของพวกเขาได้

ตอนนี้ ความเคารพบูชาของเหล่าทหารที่มีต่อโอหยางไซว มัน
ได้ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดแล้ว

ทหารคนเถื่อนถูกร้องให้ออกมาด้วยอารมณ์ พวกเขา
ทั้งหมดได้ยอมรับราชาแห่งคนเถื่อนของพวกเขาอย่างแท้จริง
แล้ว

ราชาแห่งคนเถื่อนคนใหม่นี้ มีทักษะศิลปะการต่อสู้ที่
แข็งแกร่ง และเขายังทั้งฉลาดและมีศีลธรรม

มันเป็นดังพรจากสวรรค์ที่ชนเผ่าคนเถื่อนของเขาของพวกเขา
ได้รับราชาที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้

เหล่าทหารคนเถื่อนเขามีความสุขมาก และพวกเขาร้องให้
ออกมาอย่างต่อเนื่อง

สำหรับโอหยางโซว เขายังคงสังหารศัตรูอย่างต่อเนื่อง

กระบี่สีเสี้ยวในมือของเขาเปล่งประกาย ขณะที่มันเก็บเกี่ยว
วิญญาณแล้ววิญญาณเล่า ชีวิตแล้วชีวิตเล่า

“สี สังหารขุนพล!”

ดวงตาของโอหยางโชวมุ่งเน้น กระป๋องสีเดียวในมือของเขาแทง
ออกไปเหมือนกับเขากะ มันปรากฏขึ้นด้านหน้าขุนพลฮุยจื่อ
อย่างฉับพลัน

ขุนพลผู้นี้จึงถูกสังหารเช่นนี้

“ท่านขุนพล!”

เหล่าทหารรอบตัวเขาร้องออกมาอย่างตื่นตระหนก การตาย
ของขุนพลพวกเขา ทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเขาลดต่ำลง
อย่างมาก

ในทางตรงกันข้าม ขวัญกำลังใจขององครักษ์สงคราม
ศักดิ์สิทธิ์ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

และในขณะนั้นเอง ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลังของกำแพง

ในที่สุด เฝ่ยจูก็นำทหาร **3,000** นาย ออกมา ถ้าสังเกตดีๆ
จะเห็นว่ามียทหารที่ปรากฏตัวออกมาไม่ถึง **3,000** นาย

นอกจากนี้ ยังมีคราบเลือดบนชุดของเฝ่ยจูอีกด้วย

เห็นได้ชัดว่าการโหม่นนำวทหารเหล่านี้ไม่ราบรื่นนัก คงจะมี
เหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น

โชคดีที่ผลลัพธ์เป็นที่น่าพอใจ

ด้วยการเสริมกำลังนี้ แนวป้องกันที่ของด่านกุ้ยผิงจึงค่อยๆ

สงบลง

ทหารประเทศไทผิงเดิมเหล่านี้ เดิมเป็นทหารยามที่ทำหน้าที่
ที่ปกป้องด่าน จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะมีความคุ้นเคยกับ
ด่านดี พวกเขาจึงสามารถเข้าไปทำหน้าที่ได้อย่างราบรื่น โดย
ไม่จำเป็นต้องปรับตัวใดๆ

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจออกมา

ช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ด้วยการมีองค์กรรักษาสงครามศักดิ์สิทธิ์เป็นแกนหลัก และมี
ทหารประเทศไทผิงเดิมเป็นผู้สนับสนุน แนวป้องกันทั้งหมดก็
มีเสถียรภาพ และมันก็แข็งแกร่งดุจภูเขาทิเบต

ในการสู้รบครั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่ามันมีจุดสูงสุดถึง 3 ครั้ง

การสู้รบที่รุนแรงนี้ กินเวลาตั้งแต่เช้าจรดเย็น

ทั้ง 2 ฝ่าย ใช้ไฟลั้บทั้งหมดที่พวกเขามีออกมา แต่มันก็ยังคง
ไม่จบลง

เมื่อทหารคนเถื่อนภูเขาพื้นตัวกลับมาได้แล้ว พวกเขาก็
ปรากฏตัวขึ้นบนกำแพงอีกครั้ง

กองทัพพันธมิตรจึงสูญเสียโอกาสที่จะยึดด่านกุ้ยผิงไปโดย
สิ้นเชิง

ภายใต้แสงอาทิตย์ที่กำลังจะตก การแสดงออกของหลี่มู่่น่า
เกลียดเป็นอย่างมาก การสู้รบที่เขาให้ความสนใจอย่างมากนี้

ลงเอยด้วยความสูญเสียร้ายแรง มันบังคับให้เขาต้องล่าถอย
ด้วยความล้มเหลว

การโจมตีจังหวัดก๊วยหลิน เป็นปฏิบัติการทางทหารที่สำคัญ
ที่สุด นับตั้งแต่ที่เขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทรกั้นดาร์ ก่อนการ
โจมตีด่านก๊วยผิง ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างสมบูรณ์แบบ

แต่การเผชิญหน้ากับด่านนี้ มันทำให้เขาสูญเสียกำลังพลไป
เป็นจำนวนมาก

“ถอย!”

แม้ว่าหัวใจของเขาจะเต็มไปด้วยความเสียใจ แต่เขาก็ไม่ได้
สูญเสียเหตุผลของเขา เขาเข้าใจดีว่า ด้วยกำลังพลที่เหลืออยู่
การจะยึดด่านก๊วยผิงคงจะเป็นเพียงแค่ความฝัน

เมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดเขาไม่กลับไปยังจังหวัดก๊วยหลิน เพื่อ
คิดแผนการสำหรับอนาคตล่ะ?

หลี่มู่เชื่อว่า ด้วยความแข็งแกร่งและความสามารถของที่
ปรึกษา เขาจะสามารถคิดหาทางออกไป

ขณะที่พระอาทิตย์ตก ทหารที่ยังเหลือไม่ถึง **40,000** นาย
ก็ได้ล่าถอยกลับออกไปจากแนวหน้า หลังจากจัดระเบียบ
เล็กน้อยแล้ว พวกเขาก็เดินทัพออกจากหุบเขาไป

การสู้รบที่น่าตกใจนี้ สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

บนกำแพงด่านก๊วยผิง

เมื่อมองไปยังกองทัพพันธมิตรที่ค่อยๆเคลื่อนออกไปอย่าง
ช้าๆแล้ว โอหยางโชนก็เริ่มคิดอย่างลึกซึ้ง

“ใครเป็นผู้บัญชาการของพวกเขา?”

“จากที่ฝ่ายขาวกรอกรายงาน เขาเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงจาก
ยุคเลียดก๊ก หลี่มู่ และเขายังไม่ได้เป็นเพียงผู้บัญชาการกอง
กำลังที่เข้ามาโจมตีด้านกุ่มผิงเท่านั้น เขายังเป็นผู้บัญชาการ
ของกองทัพพันธมิตรอีกด้วย!”

คนที่กล่าวตอบก็คือเผ่ยจู่

“หลี่มู่? ไม่น่าแปลกใจเลย”

โอหยาางโหวมองออกไ้ยังท้งฟ้าที่กำล้งม็ดลง โดยไม่กล่าว
สิ่งใดออกมาอีก

เผ่ยมองไ้ที่ด้านหล้งของลอร์ด และรู้สึกผิดภายในใจ เขา
รับรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามรบแล้ว ถ้าไมใช่ว่าลอร์ด
แสดงพลังที่น่าอัศจรรย์ของเขาออกมา ผลลัพธ์อาจจะ
เลวร้ายสำหรับพวกเขา

เนื่องจากกำล้งเสริมมาค่อนข้างช้า มันเกือบจะทำให้ลอร์ดถึง
แก่ความตาย

ไม่ว่าจะเป็นดินแดนใด นี่คืความผิดร้ายแรงควรแก่ความ
ตาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อลอร์ดเห็นเผ่ยจุ เขาเพียงกล่าวออกมา
อย่างสงบว่า “ท่านมาถึงแล้ว!”

จากนั้น เขาก็โยนตัวเองเข้าสู่สนามรบ โดยไม่มีคำตำหนิหรือ
คำถามใดๆ

คิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในคุก เผ่ยจुरुกสึกเสียใจและหวาดกลัว

เมื่อหนึ่งชั่วโมงครึ่งก่อนหน้านี้

เผ่ยจุได้นำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ **1** กองร้อย เข้าไปใน
คุก แม้มันจะถูกเรียกว่าคุก แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็น
เหมือนกับค่ายทหารขนาดเล็ก

ทหารประเทศไท่ผิงเดิม **3,000** นาย ถูกขังรวมกันอยู่ที่นั่น

TWO Chapter 535 แบกรับความเจ็บปวดนี้

ณ ด้านกุ่มผิง, ภายในคุก

ขณะที่แผ่ยจุเข้าไปในคุก ทุกสายตาก็จับต้องไปที่เขาด้วย
ความสงสัย

แม้ว่าทหารที่ยอมจำนนเหล่านี้จะถูกขังอยู่ในคุก แต่พวกเขา
ก็ไม่ได้ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง พวกเขาจึงรู้ดี
ว่า ด้านกุ่มผิงในปัจจุบันกำลังถูกโจมตี และอยู่ใน
สถานการณ์ที่เลวร้าย

ในสถานการณ์เช่นนี้ การมาที่นี้ของเสนาบดีแห่งดินแดนซาน
ไห่ ค่อนข้างจะมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน

“ทุกคน” เผยมุมมองไปรอบๆ เสียงของเขาเต็มไปด้วยเสน่ห์
อย่างน่าเหลือเชื่อ “ข้าจะไม่ซ่อนอะไร และข้ารู้ว่า พวกเจ้า
ต่างก็รู้ดีว่า ด้านก๊วยผิงกำลังถูกโจมตี”

ขณะที่เขากล่าว เสียงของเขาค่อยๆ ดังขึ้น

การรับรู้เรื่องนี้ด้วยตัวเองเป็นอย่างหนึ่ง แต่การได้รับข่าวจาก
เสนาบดีเป็นอีกอย่างหนึ่ง ดวงตาของพวกเขาเปล่งประกาย
ขึ้น

“สถานการณ์ค่อนข้างจะอันตราย ในตอนนี้ พวกเราอาจจะ
พ่ายแพ้ได้ทุกเมื่อ” เผยจูงสบตัวเองลง และกล่าวต่อว่า “ถ้า
พวกเราพ่ายแพ้ ดินแดนซานไห่จะประสบกับความสูญเสีย
อย่างมาก และชีวิตของพวกเจ้าก็คงจะสูญเสียไปด้วยเช่นกัน
จังหวัดก๊วยหลินถูกยึดครองไปแล้ว และกองทัพประเทศไท่ผิง

เดิมก็ถูกกวาดล้างออกไปแล้ว ดังนั้น ข้าจึงขอให้ทุกคนเลิก
หวังว่าศัตรูจะเอาใจใส่พวกเจ้าซะ”

คำกล่าวของเผยจู เป็นเหมือนกับการดับความหวังของพวกเขา

แต่น่าเสียดาย บางคนที่ไม่กลัวความตายหรือยังคงจงรักภักดี
ต่อหงสีวฉวน หลังจากที่ได้ยินว่าจิ้งหวัดก๊วยหลินถูกยึดครอง
แล้ว ไม่เพียงแค่คนเหล่านี้จะไม่โกรธ แต่พวกเขายังรู้สึกมี
ความสุขเล็กน้อยอีกด้วย

ศัตรูของศัตรูก็คือ มิตร

เห็นได้ชัดว่าคนที่ยังคงจงรักภักดี มองว่าดินแดนซ่านไห่เป็น
ศัตรูของพวกเขา

เผ่ายุเป็นคนที่เฉียบคมมาก เขาจึงสามารถสังเกตเห็นการ
แสดงออกที่เปลี่ยนไปของพวกเขาได้ทันที อย่างไรก็ตาม พวกเขา
เขาไม่ได้หวั่นความสับสนวุ่นวายออกไป มันจึงเป็นเรื่องยาก
ที่จะจัดการกับพวกเขา ดังนั้น เขาจึงทำได้เพียงสังเกตพวก
เขาเท่านั้น

“มันถึงเวลาแล้ว ที่พวกเจ้าจะต้องพิสูจน์ความจงรักภักดีต่อ
ดินแดนซานไห่ จงสวมชุดเกราะ, หยิบอาวุธ และต่อสู้ร่วมกับ
กองกำลังส่วนตัวของท่านลอร์ด องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์!”

“เมื่อดินแดนซานไห่ และเพื่อตัวของพวกเจ้าเอง!”

เผ่ายุรู้ว่าเวลาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และเขาไม่ได้คิดว่า คำ
กล่าวยาวๆ จะช่วยโน้มน้าวพวกเขาได้ เขาทำได้เพียง

เชื่อมโยงพวกเขากับการสู้รบ และหวังว่า จะจุดประกายจิต
วิญญาณของพวกเขาขึ้นมาได้

ในขณะที่เขากล่าว องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ก็เปิดคลังแสง
และมอบอาวุธและชุดเกราะให้กับเหล่าทหาร

หลังจากที่ได้รับอาวุธแล้ว กลิ่นอายของทหารที่ยอมจำนนก็
เปลี่ยนไป เหล่าคนที่เคยอ่อนน้อม กลายเป็นกองกำลังที่ผ่าน
การสู้รบมามากมาย

“เหอะ เจ้าต้องการให้พวกเราเสี่ยงชีวิตของพวกเราเพื่อลอร์ด
ของเจ้าหรือ!” ในฉับพลัน ความไม่พอใจก็ปรากฏขึ้นและมัน
แพร่กระจายไปทั่วทหารเหล่านั้น เสียงของพวกเขาเต็มไปด้วย
ด้วยการดูถูกและความโกรธ

คลื่นนี้มีผลกระทบต่อทหารนับพันๆที่นั่น

“ถูกต้อง! พวกเจ้าไม่สามารถจะรับมือได้ จึงได้คิดถึงพวกเรา
ไม่คิดว่ามันสายเกินไปหน่อยหรือ? เมื่อมีอาวุธอยู่ในมือ คำ
กล่าวของพวกเขาก็แข็งกร้าวขึ้น และทัศนคติของพวกเขาก็
เริ่มหยิ่งผยอง

“ถูกต้อง พวกเจ้าจับพวกเราจับเป็นเชลย แล้วเมื่อไหร่กันที่
พวกเจ้ามองพวกเราเป็นคน? ขณะที่พวกเจ้ามีปัญหา พวก
เจ้าก็มาคิดเอาว่าพวกเราเป็นคนของพวกเจ้า นี่มันเรื่องตลก
อันใดกัน!”

“เหอะ!”

ในฉบับปล้น เสี่ยงการต่อต้านเผ่ายุและดินแดนซานไห่ค๋อยๆ
ตั้งขึ้น องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ขัดดาบถึงของพวกเขา
ออกมาอย่างเคร่งขรึม

“ทำไม พวกเจ้าต้องการจะสังหารพวกเรา เพื่อให้พวกเรา
เจียบหรือ? เข้ามาเลยซิ!”

เมื่อมีอาวุธอยู่ในมือ พวกเขากลายเป็นไร้ความกังวลใดๆ ใน
หมู่พวกเขา เห็นได้ชัดว่ามีบางคนพยายามกระพือเปลวเพลิง
ขึ้น เพื่อก่อปัญหา

“พี่ชายกล่าวถูกต้องแล้ว พวกเราต้องการพวกเราในตอนนี้
พวกเขาจึงปฏิบัติต่อพวกเราอย่างสุภาพ เมื่อการสู้รบสิ้นสุด
ลง พวกเราก็คงจะถูกทอดทิ้งอีกครั้ง!”

“ถูกต้อง แทนที่จะต่อสู้เพื่อพวกเขา ทำไมพวกเราไม่ฆ่าพวกเขาเพื่อหาทางออกล่ะ?”

“ถูกต้องแล้ว ฆ่าพวกเขาเพื่อหาทางออก พวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะช่วยตัวเองได้ ดังนั้น พวกเขาก็คงจะไม่สามารถจะหยุดพวกเขาได้อย่างแน่นอน”

ภายใต้คำกล่าวของบางคน ทหารส่วนใหญ่เริ่มสับสน

ทหารบางนายที่เคยยอมจำนน เริ่มมองไปที่เผ่ยजूด้วยเจตนาร้าย

เมื่อเผ่ยजूเห็นเช่นนั้น เขาก็สั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา

ถ้าทหารทั้ง **3,000** นายนี้ ต้องการจะก่อปัญหา องค์กรฯ
สงครามศักดิ์สิทธิ์เพียง **1** กองร้อย คงจะไม่สามารถกำราบ
พวกเขาลงได้

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เผยอกังวลเรื่องความปลอดภัยของ
ลอร์ด

ยิ่งเวลายืดยาวออกไปมากเท่าไร สถานการณ์ก็จะยิ่งเป็น
อันตรายมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว การแสดงออกของเขาก็กลายเป็น
เฉียบคม และเขาตะโกนออกไปว่า “พวกเจ้าคิดจะกบฏ
หรือ?” ในทันที กลิ่นอายที่แข็งแกร่งถูกปลดปล่อยออกมา
และมันทำให้ทุกคนตื่นตระหนก

เหล่าทหารที่เคยยอมจำนนกลายเป็นหวาดกลัว

พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่า ชายชราที่ดูสุภาพผู้นี้ เมื่อโกรธแล้ว
จะน่ากลัวถึงเพียงนี้

“ข้าต้องการจะกบฏ แล้วพวกเจ้าจะทำอะไรได้?” มีบางคน
ที่ไม่กลัวและพวกเขาพุ่งออกไปพร้อมกับชักดาบของพวกเขา
ออกมา

เมื่อเผ่ยจุเห็นเช่นนั้น เขาก็ยืนอย่างสงบและไม่หวาดกลัวใดๆ

“บังอาจ!”

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่ยืนอยู่ข้างหลังของเขาก้าว
ออกมาด้านหน้า และตัดหัวทหารที่พุ่งเข้ามาด้วยการโจมตี
เพียงครั้งเดียว

เลือดสดๆสายกระเซ็นไปทั่วชุดของเผ่ยจุ

ในทันที สถานที่นี้เงียบลงโดยสิ้นเชิง

ทุกคนตกใจกับความแข็งแกร่งขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์
พวกเขายังไม่ทันจะได้เห็นอะไร หัวของทหารนายนั้นก็ตกลง
บนพื้นแล้ว

ทักษะดาบของพวกเขาสู้อย่างแท้จริง

“พวกเขาฆ่าบางคนแล้ว พี่น้องฆ่าพวกเขา!”

หลังจากที่เจียบไปชักพัก ความโกลาหลก็ปะทุขึ้น เหล่าทหาร
เริ่มเต็มไปด้วยอารมณ์

เลือดสดๆบนพื้นไม่ได้น่าตกใจ แต่เป็นจิตสังหารของพวกเขา
ที่น่าตกใจ

เมื่อเผ่ยจูเห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เปลี่ยนเป็นเย็นชา เขา
รู้ว่า เขาไม่สามารถถลากเวลาให้ยืดยาวออกไปได้ เขาจึงส่ง
สัญญาณให้กับองค์กรสังหารกรรมศักดิ์สิทธิ์

พวกเขาหยิงธนูขึ้นมา และยิงไปที่เหล่าทหารที่เคยยอมจำนน

เสียงร้องดังกระจายออกมา

เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด จะพบว่า เหล่าคนที่คอยปลุกปั้น
ในหมู่ทหาร ถูกยึกล้มลงกับพื้นอย่างต่อเนื่อง

การยิงธนูที่น่าตกตะลึงดังกล่าว ทำให้ทุกคนยอมจำนน

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ **1** กองร้อย สามารถกำราบทหาร
3,000 นาย ให้ยอมจำนนได้อย่างแท้จริง

เมื่อเผยให้เห็นเช่นนั้น เขาก็รู้ว่า มันถึงเวลาแล้วที่เขาจะกล่าว
ต่อ “ทุกคน ลองคิดเกี่ยวกับมัน พวกเจ้าไม่ต้องการจะทำ
ประโยชน์เพื่อครอบครัวของพวกเขาหรือไม่? ข้าจะไม่บอกให้
พวกเขาเข้าไปเสี่ยงตาย เพียงเพื่อใครเท่านั้น”

หลังจากหยุดไปชั่วครู่ เขาก็กล่าวต่อว่า “ในการสู้รบครั้งนี้ ใครที่มีคุณสมบัติการสงครามหรือใครที่สูญเสีย ท่านลอร์ดจะมอบรางวัลให้กับคนผู้นั้น”

“เส้นทางหนึ่งคือ ตกลงสู่ขุมนรก ส่วนอีกเส้นทางคือ ความมั่งคั่ง พวกเจ้าควรจะเลือกเส้นทางใด มันยังไม่ชัดเจนอีกหรือ?”

พร้อมกับเลือดสดที่สาครกระเด็นไปรอบๆ คำกล่าวของเผ่ายุ จึงดูน่าเชื่อถือมากขึ้น

ทหารที่ยังเหลือเริ่มคิดอย่างลึกซึ้ง

เมื่อไม่มีคนคอยกระพือเปลวเพลิงแล้ว ทหารส่วนใหญ่ก็ยอมรับเหตุผลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีบ้านอยู่ใน

จังหวัดสุโขทัย เมื่อคิดถึงครอบครัวของพวกเขาที่อยู่ในมือ
ของดินแดนซานไห่แล้ว พวกเขาก็ส่งบล

“นายท่าน โปรดบอกพวกเราไปด้วยเถิด ว่าพวกเขาควร
จะต้องทำอะไรบ้าง พวกเขายินดีจะทำตามคำกล่าวของ
ท่าน”

ในที่สุด ก็มีคนก้าวออกมา และแสดงความตั้งใจที่จะติดตาม
ดินแดนซานไห่

เมื่อเผ่ายูได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจยาวออกมา และชี้ไป
ที่องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ “พวกเจ้าเห็นพวกเขาแล้ว พวก
เขาเป็นองครักษ์ส่วนตัวของท่านลอร์ด และเป็นนักรบที่
แข็งแกร่งที่สุดในดินแดนซานไห่”

“ตอนนี้ พวกเขาจะพาพวกเจ้าเข้าสู่สนามรบ”

เหล่าทหารยอมรับความแข็งแกร่งขององค์กรสังคราม
ศักดิ์สิทธิ์ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะยินดียอมรับให้พวกเขา
เป็นผู้นำของตน

เมื่อผ่านช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดไปแล้ว เผ่ยจก็พาพวกเขาขึ้น
ไปบนกำแพง เพื่อช่วยลอร์ดของเขา

.....
.....

ขณะที่เผ่ยจกำลังคิดถึงเกี่ยวกับมัน เสียงตะโกนก็ดังขึ้น

“ท่านลอร์ด ข่าวกองทางทหารฉุกเฉินขอรับ!”

มองออกไป เขาเห็นคนส่งสารกำลังวิ่งเข้ามา

เมื่อโอหยางโชวได้ยิน เขาก็หันกลับมา และรับจดหมายมา

จดหมายมีร่องรอยของหยดเลือด ซึ่งมันมาจากด้านขวาหัว
ความรู้สึกไม่ดีภายในหัวใจของเขาพุ่งสูงขึ้น

ตอนนี้ เขามองออกไปที่นอกกำแพง กังวลเกี่ยวกับ

สถานการณ์ในด้านขวาหัว โดยไม่มีกำลังเสริม ทหาร

5,000 นาย จะตั้งมั่นได้หรือไม่?

ในความเป็นจริง โอหยางโชวไม่มั่นใจเลย

แต่ระหว่างทั้งสอง โอหยางโชวเลือกได้เพียงหนึ่ง

เขตทุรกันดารนั้นโหดร้ายอย่างแท้จริง

หลังจากเปิดจดหมาย เขาก็พบว่ามีการบดเลือดอยู่ภายใน
มากขึ้น แม้แต่ตัวอักษรก็ยังถูกเขียนด้วยเลือด

‘ถึงท่านขุนพลชีฮู ด้านขวบนหัวถูกโจมตีอย่างฉับพลัน เหล่า
ทหารและข้าจะปกป้องมันจนกว่าชีวิตของพวกเราจะจบสิ้น
ศัตรูมีกำลังพลมากเกินไป และพวกเขานุกโจมตีอย่าง
ต่อเนื่อง สำหรับความหวังและความปรารถนาดีของท่าน
ลอร์ด ข้าสามารถตอบแทนได้เพียงความตายเท่านั้น

ท่านขุนพลไม่จำเป็นต้องเสริมกำลังมาที่ด้านขวบนหัว เพราะ
ในตอนนี ข้าเป็นผู้รอดชีวิตคนสุดท้ายแล้ว หลังจากส่ง
จดหมายฉบับนี้ออกไป ข้าจะตายไปพร้อมกับพี่น้องของข้า

ข้าหวังว่าในภพ พวกเขาจะยังคงได้เป็นพี่น้องกัน

ช่วยค้ำบัลและขอบคุณท่านท่านราชาแทนข้าด้วย จากทหาร
คนเถื่อนภูเขารั้ไรนาม'

ขณะที่อ่านจดหมายฉบับนี้ โอหยางโซวโกรธเป็นอย่างมาก
และเขากระทั้งมีน้ำตาไหลออกมา

เหล่าทหารผู้กล้าของเขา ได้เสียสละตัวเองเพื่อแสดงความ
จงรักภักดี

กับคนที่จงรักภักดีต่อเขาเหล่านี้ โอหยางโซวกลับไม่สามารถ
จะช่วยชีวิตของพวกเขาได้ เขาทำได้เพียงดูพวกเขาต่อสู้และ
ตายไปที่ละคนทีละคนเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโชวเกลียดเกมส์นี้ เกลียดความเป็นจริง

“ส่งผ่านจดหมายนี้ให้กับขุนพลชีฮู”

เสียงของโอหยางโชวนั้นเจ็บปวด และมันเต็มไปด้วย
ความรู้สึกหมดเรี่ยวแรงที่ยากจะบรรยาย หลังจากส่ง
จดหมายให้กับเผ่ยจูแล้ว เขาก็หันหลังกลับไปมองท้องฟ้า

แสงของพระอาทิตย์ที่กำลังตกในวันนี้ เจิดจ้าเป็นพิเศษ

เขาต้องการนำกองทัพนานไห่ บุกลงไปยังจังหวัดกู่ยหลิน
และเริ่มสงครามกับศัตรูเพื่อแก้แค้น

แต่น่าเสียดาย สถานการณ์ในปัจจุบันของเขา ทำให้เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

ดินแดนซานไห่ในตอนนี้อยู่ไม่มีกำลังสนับสนุนสงครามขนาดใหญ่ได้

โอหยางโชวจึงทำได้เพียง แบกรับความเจ็บปวดนี้ไว้ชั่วคราวเท่านั้น

TWO Chapter 536 นักบุญกลยุทธจางเหลียง

ณ จังหวัดกุยหลิน, เมืองบูซาน

เมืองบูซานตั้งอยู่ตอนกลางของจังหวัดกุยหลิน และเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัด ด้านนอกเมือง มีแม่น้ำหิ่งเจียงที่มีชื่อเสียงไหลผ่าน

ศูนย์บัญชาการของกองทัพพันธมิตร ตั้งอยู่ที่เมืองบูซานแห่งนี้

พร้อมกับการกวาดล้างจังหวัดกุยหลิน ลอร์ดจำนวนมาก ส่งกองกำลังของพวกเขามายังเมืองนี้

ในระหว่างสงครามเจ้าฉิง สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ได้เดินทาง
มาพร้อมกับกองกำลังของพวกเขา สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็
ต้องฆ่าตัวตาย เพื่อกลับไปยังดินแดนของตน เนื่องจาก
เหตุการณ์นั้น เหล่าลอร์ดจึงระมัดระวังมากกับการติดตาม
กองกำลังของพวกเขาไปยังสนามรบ

ในบรรดาลอร์ดของนครรัฐเสียนหนาน มีเพียงใช้หยุนจื่อ
หนานและกู่เหินเสี่ยวเท่านั้นที่ติดตามกองกำลังของพวกเขา
มา

กู่เหินเสี่ยวผู้นี้ก็คือ ลอร์ดของหลี่มู่

สำหรับลอร์ดในมณฑลฉนวนเป่ย์ เนื่องจากพวกเขายังไม่ได้
จัดตั้งนครรัฐขึ้นมา ลอร์ดทั้งสิบจึงต้องติดตามกองกำลังของ

พวกเขามาด้วย ตัวแทนของพวกเขาเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ซีเหมิน
นต้ากวนเหริน

เหตุผลที่เขาตั้งชื่อของตัวเองเช่นนั้น เป็นเพราะเขาเป็นเพลย์
บอยในโลกจริง ขณะที่เขาเข้าสู่เกมส์ เขาก็ฟังฟังการ
สนับสนุนจากตระกูล จนเติบโตขึ้นมาอย่างทรงพลัง

ในมณฑลฉวนเป่ย์ ซีเหมินต้ากวนเหริน อาจจะถูกพิจารณา
ว่า เป็นลอร์ดอันดับต้นๆ

เหล่าลอร์ดได้มารวมตัวกันที่เมืองบู๊ซาน เพื่อควบคุมกอง
กำลังของพวกเขา แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเขามาที่นี่เพื่อ
เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากสงคราม จังหวัดกุ้ยผินที่มีขนาด
ใหญ่นี้ เป็นดั่งชิ้นเนื้อที่ทุกคนต่างก็จับจ้อง

หลังจากที่ยึดครองมันได้แล้ว พวกเขาก็ต้องการจะพูดคุยกัน
ว่า จะแบ่งชิ้นเนื้อนี้อย่างไร

นอกจากนั้น การจัดกองกำลังป้องกันจังหวัดเจ้าฉิง ยังเป็นอีก
หนึ่งหัวข้อที่สำคัญ เมื่อพวกเขายึดมันไว้ได้แล้ว แน่แน่นอนว่า
พวกเขาอยากจะได้มันไว้

นอกจากนี้ เพื่อให้จังหวัดก๊วยหลินดำเนินต่อไปได้ พวกเขา
จำเป็นจะต้องใช้ทหารจำนวนมาก

แม้ว่าพวกเขาจะลงมือหลุ่รูดสายตาของดินแดนซานไห่ได้
สำเร็จ แต่ความกังวลและความกลัวของพวกเขาก็ไม่ได้ลดลง
และมันยังเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ด้วยข้ออ้างนี้ มณฑลฉนวนเป่ย์จึงเริ่มการจัดตั้งนครรัฐขึ้นมา
เพื่อต่อต้านดินแดนซานไห่

กองทัพพันธมิตรจึงมีความจำเป็นที่จะต้องยึดด่านทั้งสองให้
ได้ในทันที

ตราบเท่าที่พวกเขาปกป้องด่านทั้งสองนี้ได้ พวกเขาก็จะ
รักษาจังหวัดกุ้ยหลินไว้ได้ ในทางกลับกัน หากพวกเขา
สูญเสียด่านไป การป้องกันจังหวัดกุ้ยหลินก็จะประสบปัญหา
อย่างมาก

ในวันที่ **24** ช่วงเช้า รายงานสงครามจากด่านทั้งสองถูก
ส่งไปยังศูนย์บัญชาการของกองทัพพันธมิตร

ด้านขวามือถูกยึดอย่างราบรื่น อย่างไรก็ตาม ดินแดนซานไห่
ประสบความสำเร็จในการปกป้องด้านกุ่มฝั่ง

เมื่อเหล่าลอร์ดทราบข่าวนี้ ลมหายใจของพวกเขาก็ติดอยู่ใน
ลำคอ พวกเขาจึงไม่สามารถจะหายใจได้สะดวกนัก มันเป็น
ความรู้สึกที่น่าอึดอัดอย่างมาก

ความพ่ายแพ้ในด้านกุ่มฝั่งทำให้พวกเขาหวาดกลัว พวกเขา
กังวลว่า เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมา พวกเขาจะพบว่ากองทัพ
ขนาดใหญ่ของดินแดนซานไห่ เข้ามาโจมตีพวกเขา

คนเดียวที่ยังสงบอยู่ก็คือ ลอร์ดแห่งเมืองไช่หยุน ไช่หยุนจื่อ
หนาน

ณ ศาลาสน์ของลอร์ด, อาคารทางตะวันตก

อาคารนี้เป็นที่พักของใช้หยุนจื่อหนาน ทั้งด้านในและด้าน
นอกอาคาร ถูกคุ้มกันอย่างหนาแน่น

ใช้หยุนจื่อหนานนั่งอยู่ที่ห้องโถงหลัก

ด้านล่างของเขานั่งอยู่ด้วยชายวัยกลางคน ใบหน้าของเขา
ขาวและปราศจากหนวดเครา ลักษณะที่โดดเด่นนี้ของเขา ทำ
ให้เขาแตกต่างจากคนอื่นๆ เขาเป็นที่ปรึกษาที่หลิมู่เคย
พิมพ์มาถึง และเขาเป็นคนที่น่าอัศจรรย์อีกคนหนึ่ง

เขาไม่ใช่ใครนอกจากผู้ที่ได้รับฉายาว่า นักบุญกลยุทธ จางเห
ลียง

จางเหลียงหรือที่เป็นที่รู้จักกันว่า ลือฟาง เขาเป็นที่ปรึกษาที่โดดเด่น ซึ่งปรากฏตัวขึ้นในช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน พร้อมกับหานสินและเสี่ยวเหอ พวกเขาถูกเรียกว่าเป็น สามสุดยอดแห่งราชวงศ์ฉิน เขาเกิดมาในตระกูลขุนนาง ปู่และพ่อของเขา รวมถึงรุ่นก่อนๆ ทั้งหมดเป็นเสนาบดีของแคว้นหาน

ในขณะที่แคว้นหานถูกแคว้นฉินทำลาย จางเหลียงได้ตัดสินใจเผชิญหน้ากับแคว้นฉิน

เขาเป็นคนโหม้มน้าวให้หลิวปังทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนในระหว่างกายเลี้ยงหงเหมิน และไม่แสดงพลังของเขาออกไป นอกจากนี้ เขายังทำงานร่วมกับพ่อของเสี่ยวหยู เสี่ยวป้อ เพื่อให้แน่ใจว่าหลิวปังจะสามารถหนีไปได้ หลังจากนั้น เขาก็คือผู้วางแผนช่วยเหลือหลิวปังในสงครามฉู่-ฉิน เขาช่วยให้หลิวปังกลายเป็นเจ้า และได้รับฉายาลอร์ด

จางเหลียงเป็นคนหัวโบราณและไม่สนใจอำนาจ ไม่กี่ปี
ต่อจากนั้น เขาได้ติดตามชิงจื่อเดินทางไปทั่วแผ่นดิน

หลิวปังเคยประณินเขาด้วยคำกล่าวว่า ‘แผนของจางเหลียง
ในเต็นท์ ช่วยตัดสินผลการสู้รบที่ห่างออกไปหลายพันลี้ได้
เสมอ’

ลูกหลานที่เคารพกลยุทธ์และแผนการของเขา ยกย่องเขาเป็น
นักบุญกลยุทธ์

ด้วยฉายานี้ ระดับการประณินของเขายิ่งสูงกว่า ไปฉี, หาน
สิน และเสี่ยวเหอ เขาเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับ
นักบุญอย่างแท้จริง

ในการได้รับการสนับสนุนจากจางเหลียง ใช้หยุนจื่อหนาน
แสดงให้เห็นแล้วว่า เขาเป็นคนที่พิเศษเพียงใด

ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า บุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับ
นักบุญอย่าง เจียงซาง, ชุนหู่ และเม่งจื่อ ที่อาศัยอยู่ดินแดน
ซ่านไห่ พวกเขาไม่ได้ทำงานให้กับดินแดนซ่านไห่อย่าง
แท้จริง แตกต่างไปจากจางเหลียง ที่ทำงานให้กับใช้หยุนจื่อ
หนาน

ใช้หยุนจื่อหนานอาจจะเป็นลอร์ดคนแรก ที่มีบุคคลทาง
ประวัติศาสตร์ระดับนักบุญทำงานให้อย่างแท้จริง

อาจกล่าวได้ว่า เขามีความสามารถและเก็บเรื่องนี้ได้ยอด
เยี่ยมอย่างแท้จริง ไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาสามารถแปลง

ประกายได้ในระหว่างสงครามจู่หลู่ และกลายเป็นม้ามืดที่
สองประกายที่สุดได้

ในความเป็นจริงแล้ว ในระหว่างสงครามจู่หลู่ ใช้หยุนจื่อ
หนานได้รับเคสรับสมัครจากเหลียง หลังจากสงครามสิ้นสุด
ลง ใช้หยุนจื่อหนานก็สามารถผ่านเคสได้เป็นผลสำเร็จ เขา
ต้องตกตะลึงลำบากอย่างมากในเขตทุรกันดาร กว่าที่เขาจะ
ได้รับความไว้วางใจและความจงรักภักดีจากจางเหลียง

ความยากลำบากนี้ ไม่ใช่สิ่งที่ลอร์ดอย่างโอหยางโซว ผู้ซึ่ง
สามารถรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ได้ง่ายๆจะสามารถ
เข้าใจได้ ไม่ว่าจะเป็นในแผนที่สมรภูมิหรือในเขตทุรกันดาร
ของแผนที่หลัก โอหยางโซวสามารถสมัครพวกเขาได้อย่าง
ราบรื่น

ยกเว้นเพียงคนเดียว ก็คือ เจียงซาง

ชายชราผู้นี้ตกลงเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยสีหนาน
หลังจากที่โอหยางโซวได้พยายามอย่างหนัก

นอกเหนือจากนั้นก็คือ ฟ่านหลี่

ใครจะรู้ว่า องครักษ์อสรพิษทมิฬค้นพบเขาแล้วหรือไม่

.....
.....

“จื่อฟาง พวกเรายึดด่านกุ้ยผิงไม่สำเร็จ ท่านมีแผนการจะ
กอบกู้สถานการณ์นี้อย่างไร?” เนื่องจากใช้หยุนจื่อหนาน

ผ่านความยากลำบากกว่าจะรับสมัครงานเหลือมาได้ เขาจึง
มีความศรัทธาและไว้วางใจงานเหลือเป็นอย่างมาก

เมื่องานเหลือได้ยื่นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา และกล่าวว่า
“ท่านลอร์ดไม่จำเป็นจะต้องกังวล แม้ว่ามันจะค่อนข้างน่า
ตกใจที่พวกเราไม่สามารถจะยึดด้านก๊วยผิงได้ แต่สุดท้ายแล้ว
ศัตรูของพวกเราก็ไม่ใช่คนธรรมดา มันจึงไม่ได้น่าแปลกใจ
มากเกินไปนัก”

“ท่านมีแผนการแล้วเช่นนั้นหรือ?” ใช้หยุนจื่อหนานถาม

“ถูกต้อง แม้ว่าพวกเราจะไม่สามารถยึดด้านก๊วยผิงได้ แต่มัน
ก็ไม่ได้เป็นปัญหามากนัก พวกเรายังสามารถสร้างด่านขนาดใหญ่
ใหญ่ที่ทางเข้าจังหวัดก๊วยหลินได้ ด้วยวิธีนี้ พวกเราจะสามารถ
ป้องกันศัตรูได้”

“แผนการยอดเยี่ยม!” ไซ้หยุนจื่อหนานรู้สึกปกติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“แต่ท่านลอร์ดจะต้องให้ความสำคัญกับการป้องกันด้านซวนหวู่อย่างจริงจัง” จางเหลียงเปลี่ยนหัวข้อ “ด้านซวนหวู่ไม่ถือว่าเป็นพื้นที่ที่ยากลำบากในการเข้าโจมตีมากนัก พวกเราจึงสามารถยึดมันได้อย่างง่ายดาย แต่มันก็มีความหมายว่าพวกเขาจะยึดกลับได้อย่างง่ายดายเช่นกัน ดังนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเสริมการป้องกันให้กับด้าน รวมถึงการส่งกำลังเข้าไปเพิ่มเติมด้วย”

“เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าจัดการเอง” ไซ้หยุนจื่อหนานพยักหน้า “กองกำลังที่เสร็จสิ้นการกวาดล้างจังหวัดกู่ยหลินแล้ว จะถูกส่งไปเสริมกำลังที่ด้านซวนหวู่”

“การเสริมกำลังพลเป็นเพียงแค่การแก้ปัญหาที่ผิวเผินเท่านั้น
เพื่อแก้ปัญหาหลัก พวกเราจำเป็นต้องสร้างมันเป็นฐานที่มั่น”
จางเหลียงกล่าวเสริม

“การสร้างฐานที่มั่น 2 แห่ง ในเวลาเดียวกัน จำเป็นต้องใช้
ทรัพยากรจำนวนมาก”

เมื่อใช้หยุนจื่อหนานได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้ว่า เขาอยู่ใน
สถานการณ์ที่ยากลำบาก และเขาก็แสดงมันออกมา

จางเหลียงเป็นคนฉลาด เขากำลังคาดเดาจากการแสดงออก
เล็กๆนี้ได้ “ลอร์ดคนอื่นๆคิดอย่างไรกับแผนการหลังจากที่ยึด
จังหวัดกุยผลินได้?”

จากแผนการที่จ้างเหมาขุดวางไว้ก่อนสงคราม พวกเขาตกลงกันว่าจะยึดจังหวัดกุกุยหลิน ไม่ได้เพื่อครอบครองแผ่นดิน แต่เพื่อสร้างกันชนระหว่างพวกเขากับดินแดนซานไห่

ไม่ว่าอย่างไร ลอร์ดที่อยู่ในมณฑลทั้งสอง นอกจากดินแดนไช่หยุนแล้ว ส่วนที่เหลือยังเป็นเพียงเมืองขนาดกลาง พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องการขนาดแคลนแผ่นดิน

เพียงแค่แผ่นดินในมณฑลของพวกเขา มันก็มากพอที่จะทำให้พวกเขาปวดหัวแล้ว ดังนั้น มันจึงไม่จำเป็นที่พวกเขาจะต้องครอบครองแผ่นดินภายนอกเพิ่มเติม

แต่เดิมการโจมตีจังหวัดกุกุยหลิน เป็นแผนการยุทธศาสตร์ เพราะถ้าดินแดนซานไห่ยึดมันได้ พวกเขาก็จะมีเขตแดนเชื่อมต่อกับมณฑลทั้งสอง

ด้วยมีศัตรูนอนอยู่ข้างๆ คุณจะสามารถนอนหลับได้อย่างไร?

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเป็นฝ่ายเริ่มสงคราม

การยึดจังหวัดก๋ຸยหลินได้ มันทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไป

เพราะหากดินแดนซานไห่ต๋องการจะขึ้นเหนือ เพื่อโจมตี
มณฑลทั้งสองแล้ว พวกเขาจำเป็นต้องผ่านจังหวัดก๋ຸยหลิน
ก่อน ในช่วงเวลานั้น มณฑลทั้งสองจะมีเวลาในการ
ตอบสนองและปรับตัว

นอกจากนี้ การสู้รบในจังหวัดก๋ຸยหลิน ยังช่วยปกป้องดินแดน
ของพวกเขาด้วย เพราะมันจะเป็นการป้องกันไม่ให้เปลว
เพลิงแห่งสงคราม ลุกลามเข้าไปยังมณฑลของพวกเขา

การกระทำนี้จึงเป็นเหมือนการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

ดังนั้น ก่อนที่จะเริ่มสงคราม กองทัพพันธมิตรจึงได้วางแผน
การที่ชัดเจนสำหรับจังหวัดกุยหลิน มันจะกลายเป็นพื้นที่ทาง
ทหาร ที่พวกเขาจะควบคุมร่วมกัน กำไรทั้งหมดของ
จังหวัดกุยหลิน จะทุ่มให้กับกองทัพพันธมิตรที่ตั้งอยู่ที่นี้

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะสามารถรักษากองทัพมิตรขนาดใหญ่
ได้ และมันจะไม่ส่งผลกระทบต่อฐานะทางการเงินของ
ดินแดนพวกเขามากนัก มันเหมือนกับเป็นการใช้เงินของคน
อื่น ดูแลกองทัพของคุณเอง

ไม่ว่าจะเป็นแผนการก่อนเริ่มสงครามหรือหลังสงคราม แผน
ทั้งหมดเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน และมันผลักดันศักยภาพของ
กันและกันด้วย

คนที่วางแผนนี้ก็คือ นักบุญสงคราม จางเหลียง

แผนการนี้ได้ดึงดูดเหล่าลอร์ดในนครรัฐเสียนหนาน และเหล่า
ลอร์ดในมณฑลฉวนเป่ย์ ที่มีซีเหมินต้ากวนเหรินเป็นตัวแทน

อย่างไรก็ตาม จางเหลียงไม่ได้คาดการณ์ว่า เมื่อพวกเขา
ประสบความสำเร็จแล้ว ภายใต้การล่อลวงของรางวัล ลอร์ด
บางคนจะไม่ยอมอยู่เฉย

อาจกล่าวได้ว่า ลอร์ดบางส่วนเริ่มแสดงความเห็นแก่ตัว
ออกมา

ในความเป็นจริง ก่อนที่ใช้หยุนจื่อหนานจะมาพบกับจางเหลียง เขาได้พบกับลอร์ดคนอื่นๆก่อนแล้ว ความตั้งใจของพวกเขา ก็คือ การแบ่งผลประโยชน์ ก่อนที่จะมีการพูดคุยเพิ่มเติม

ดังนั้น เมื่อได้ยินข้อเสนอของจางเหลียง ที่ให้สร้างฐานที่มั่น พร้อมกับถึง **2** แห่ง มันจึงทำให้เขารู้สึกลำบากใจ